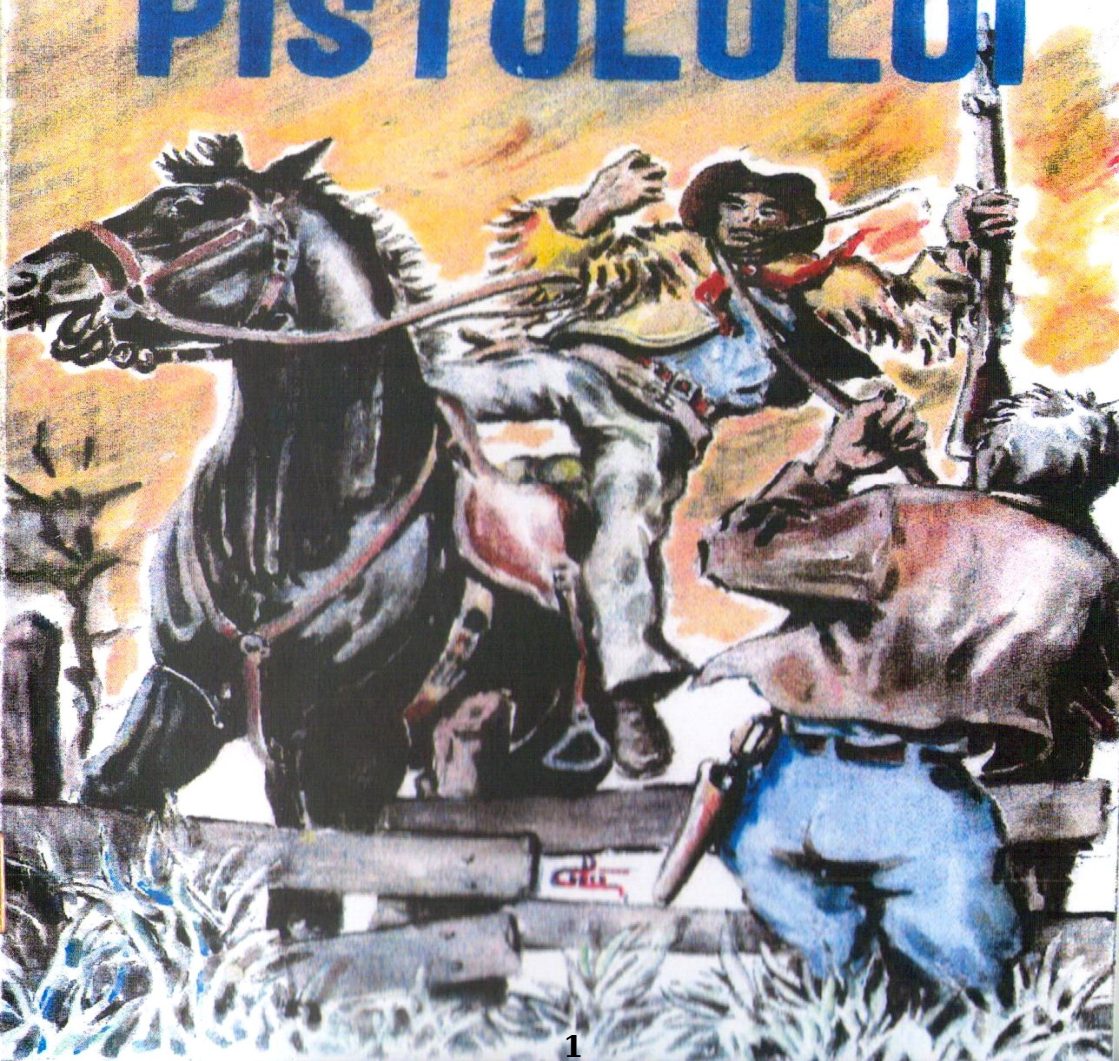

AVENTURA
CALATORII SI AVENTURI

PIERRE PELOT

LEGEA PISTOLULUI

**„AVENTURA”
Călătorii și aventuri
Nr. 24**

PIERRE PELOT

LEGEA PISTOLULUI

V.1.0
V.1.0

Traducere de AUREL LUPAȘTEAN

**Editor ALGRUNI
2005**

CAP. I

METISUL

Hilkija Britton lăsa în urmă războiul din 1864. Făcuse acest război murdar, care de fapt nu era afacerea lui, sau mai degrabă, îl terminase, ca și alte sute de mii de tipi. A scrâșnit din dinți; se bătuse ca un turbat...

Hilkija încerca să-și reamintească: Două? Patru? Nu putea spune exact de câtă vreme călărea astfel, dând piteni calului epuizat. Deodată, a observat o colibă din bambus, doar atunci când a ajuns în dreptul ei. Se distingea greu în vegetația luxuriantă care acoperea drumeagul. Ceva i-a semnalat o prezență. Era un om bătrân, un mulatru cu pielea ca de pergament, cu părul creț și alb ca bumbacul. Era ghemuit în prag, la umbra deasă, verde-albăstruie. În colțul buzelor îi atârna o pipă stinsă, din rădăcină, mai vânoasă și mai răsucită decât trăsăturile chipului său. El trăgea totuși din ea cu nădejde, la intervale regulate.

Hilkija și-a oprit calul și animalul extenuat nu s-a lăsat rugat. A sărit jos pe pământ și picioarele n-au făcut nici cel mai mic zgomot înfundându-se în covorul des de mușchi ce acoperea poteca.

La sosirea noului venit în fața cabanei, bătrânul și-a ridicat nasul, încercând să alunge muștele ce roiau în preajma unui coș de alături. Una din mâini și-a pus-o pe pânza jerpelită a pantalonilor, cealaltă a ridicat-o ca să-și scoată pipa goală. Privirea lui ștearsă a examinat în treacăt și liniștit silueta înaltă a călărețului, apoi aceea nesigură a animalului de călărie. L-a privit pe bărbat și îmbrăcămintea

sa uzată din serj, bluza căreia îi lipseau toți nasturii, cizmele deformate, centura doldora de urme și bowie-kniful ce-i bătea șoldul. Și apoi chipul omului. A aruncat o privire asupra acestei fețe cu trăsături hotărâte, brăzdate, mânjită de o pojghiță cenușie produsă de transpirație și praf. Ochii întunecați, gura cu buzele tivite cu salivă albă, barba roșie nerasă ce-i acoperea pielea obrazului. A văzul luate acestea, n-a spus nimic și și-a vârât pipa între dinți.

Hilkija a oftat. Și-a scos pălăria și și-a trecut iute mâna prin părul lui roșu năclăit de sudoare. Și-a zis că ar fi fost mai bine dacă nu se oprea. S-a scuturat și a făcut un pas către bătrân. Nu-i plăceau deloc creolii, nici mulatrii, nici toți cei ce aveau pielea ușor întunecată. Își amintea prea bine de oamenii lui Mavos Hicklebery și îndeosebi de cel care îl lovise pe Sam cu vreo doi ani mai în urmă. Un mare ticălos de metis cu dinții cariați...

— Hei, tu! a strigat el.

Bătrânul și-a ridicat ochii la apropierea lui Hilkija.

— Șefule?

— Mi-e sete.

— Ai văzut tigva cu apă. Costă un cent băutul pe săturate. Dacă poți plăti, servește-te.

— N-am să te plătesc, omule. Am să beau fără să te plătesc.

Prin privirea bătrânului n-a trecut nici o emoție și s-a apropiat de om:

— Eu îmi umplu tigvele la fluviu și le aduc aici cu multă osteneală.

— Și când cei care vin de departe nu pot să plătească?

Bătrânul s-a strâmbat:

— Ce poate face un bătrân împotriva forței unui tânăr?

— Uite, a spus el. Eu n-am bani, însă am numai forță.

Bătrânul nu s-a mișcat deloc. Ochii i s-au luminat deodată și a spus:

— Bea, șefule. Bea și dă-i și calului să bea. Este la capătul puterilor.

Burduful era pe jumătate gol când călătorul l-a pus la loc. El a spus:

— Ți-am luat mai mult decât pentru un dolar. Am însă niște tutun.

S-a căutat în buzunarul bluzei și a scos o pungă crăpată, pe care a pus-o în fața bătrânului. Acesta a privit la pungă, apoi la om și a spus cu ochii strălucitori:

— Îți mulțumesc, șefule. Acesta-i un dar frumos.

În șa, Hilkija s-a întors pe jumătate.

— Am să-mi amintesc de tine, a spus el. Cum te numești?

Bătrânul deschisese punga și își înfunda grăbit pipa. S-a întrerupt și și-a ridicat chipul negricios:

— Ce importanță are un nume. Un nume nu înseamnă nimic.

— Atunci, a spus Hilkija, tu vei fi cel care mi-a dat să beau. *Adios!* i-a strigat călărețul pornind la drum.

Acel bătrân reprezenta o prevestire fericită: el era prima persoană pe care o întâlnea pe teritoriul Louisiane și această persoană îi dăduse apă.

Mult mai încolo, Hilkija a recunoscut lungă pantă a colinei și a luat-o pe jos, trăgând după el calul, ce se ținea în picioare cu prețul unui efort meritoriu.

— Haide, bătrâne! Haide! Nu ceda aici!

Au mai parcurs câțiva yarzi. Cu dinții încleștați, a tras din toate puterile masa fără energie a calului. Apoi deodată, Hilkija s-a simțit smucit îndărăt de către o greutate fantastică. A dat drumul la hățuri și a auzit un zgomot puternic de crengi frânate, amestecat cu un soi de nechezat slab. Calul zăcea printre ferigile sălbatice. Pe nări îi curgea sânge, ce se amesteca cu spuma de pe buze. Animalul nu-l vedea pe lugubrul vultur negru ce plana pe cer, nici pe stăpânul său, când îngenunchea încetișor cu revolverul în mână.

După ce a încetat ecoul împușcăturii, Hilkija s-a ridicat, a scos șaua, a desfăcut căpăstrul și în sfârșit, când a terminat și-a dezbrăcat bluza și a înfășurat în ea, într-un balot, toate curelele. Pe acesta l-a introdus într-un compartiment al șeii.

După o ultimă privire aruncată în gol asupra calului mort, a urcat ce mai rămăsese din colină, gâfâind și încruntându-se când patul carabinei fixată în șa îi lovea pânțele la

fiecare pas.

I-a trebuit o oră de mers epuizant ca să ajungă în sfârșit la cărare. Și-a aruncat șaua sub un tufiș de pin pipernicit de la marginea pistei.

Hilkija s-a lăsat să cadă în iarba moale și uscată. N-avea poftă de nici o companie. Până seara, culcat pe spate sub pin, a privit zborul vulturului pe cerul roșu. Apoi, atunci când s-a ridicat pentru a-și întinde pătura ca să doarmă, a observat un călăreț venind din nord-vest, după care acesta s-a oprit dintr-o dată la o cotitură a potecii. La vreo cincizeci de metri.

Călărețul acela a avut o ezitare foarte scurtă înainte de a îndemna calul să pornească mai departe. Hilkija a recunoscut în el un metis. El s-a încordat, a lăsat să cadă pe pământ un colț de pătură, ținându-l pe celălalt la înălțimea taliei. Se trezise în el acea veche teamă care-l stăpânea din ziua când Sam fusese bătut rău de tot de către un metis. Ascuns de privirea omului după pătura desfăcută, Hilkija și-a tras încet cu mâna revolverul din toc și a armat cocoșul armei dintr-o singură mișcare.

*

Metisul a mânăat calul într-un trap ușor pe pista sinuoasă. În mod evident, omul se găsea pe aceste locuri pentru prima oară în viață; asta se vedea cu ușurință după mersul domol pe care îl impunea calului, luându-și timp ca să privească în jurul lui. Avea fața osoasă, fruntea dreaptă și pomeții ieșiți în afară, obrații scobiți sub părul aspru al bărbii. De sub pălăria de culoare nedefinită scăpa un păr cu şuvițe încâlcite, ce-i ascundeau urechile și îi cădeau jos pe grumaz. Fără a fi „frumos”, avea o față de bărbat, dur, ciudat; unul din acele chipuri ce se văd o dată și nu se uită niciodată. Trebuia de cercetat un pic pentru a descoperi în trăsăturile sale ce era caracteristic. Ochii, erau ochii. Trebuia să revii la ei, la această privire clară, de un cenușiu verzui și apos, aproape severă. O privire într-adevăr deosebită la această figură de indian.

Cu siguranță că metisul venea de departe. Părul negru al calului era acoperit de un praf roșcat. Acesta i se așternea

În straturi groase pe pantaloni și începea să acopere pliurile din piele ale cizmelor cu carâmbi înalți. Vesta indiană, croită grosolan din piele fără tiv jos, însă brodată și cu ciucuri la mâneci, nu era deloc închisă. Ea flutura liberă, descoperind o cămașă din lână albastră, desfăcută larg pe un piept cafeniu, pe care sudoarea desena șiruri șerpuitoare pe pelicula prăfuită. La șoldul drept, în tocul de la centură, se afla un Remington de dimensiuni impresionante. În plus, mijlocul îi era înconjurat de un bici din piele împletită.

Metisul a urmat liziera pădurii; fără a o vedea cu adevărat. El nu avea ochi decât pentru potecă. Apoi deodată pădurea s-a terminat. În această clipă a observat culmea unei înălțimi mai mari. Judecând că nu va reuși calul său să străbată întinderea ce i se deschidea în față, a plesnit din limbă și a dat piteni... Astfel, a galopat până când cerul s-a roșit. După asta, simțurile i-au slăbit și a luat-o aproape în unghi drept spre o îngrămădire confuză de vegetație. Atunci, el a văzut un om la marginea drumului, sub un boschet de pini piperniciți. Luat prin surprindere, a șovăit o secundă, o scurtă secundă, înainte de a îndemna calul să înainteze.

Cel din fața lui era un tip lung, cu îmbrăcăminte din serj murdar de praf. Avea chipul osos, barba roșie și părul de pe cap de aceeași culoare. Acesta a rămas un moment încremenit, cu pătura gata de întins ținută în mâna stângă. Apoi s-a ridicat și pătura s-a întins până la pământ, acoperindu-i cealaltă mână.

Metisul n-a încetinit mersul calului. Dacă intenționa să facă vreun gest, el nu lăsa defel să pară. Doar o rapidă sclipire în privirea de culoarea apei... Mâna lui dreaptă era dusă la jumătatea corpului, deschisă ușor și cu stânga a oprit calul. Dreapta i-a căzut neglijent spre centură, la câteva degete de patul Remingtonului.

— Hei! a spus el cu un surâs rapid.

El a văzut ridicătura într-un pliu al păturii, la nivelul mijlocului omului. Putea să-i observe brațul drept, puțin îndepărtat de corp, spre spate. Dacă omul trebuia să tragă,

el avea s-o facă fără să i se miște trăsăturile feții și pătura ar fi sărit străpunsă de detunătura armei...

— Hei! i-a răspuns omul cu părul roșu.

Nu părea periculos. Nimic din fața sa nu exprima dușmănie, nici mânie... Metisul s-a lăsat examinat cu grijă. De-acum părea sigur că omul nu va trage, mărginindu-se să asculte, cu privirea ștearsă, pe omul din fața lui.

— Am făcut un marș cam de lung, prietene și am nevoie de odihnă... pot să mă alătur la bivuacul tău?

Mereu nemișcat, celălalt îi supraveghea cel mai mic gest, nesigur încă. I-a răspuns rece:

— N-am bivuac. Tu îl vezi.

— Mi-ar plăcea să aprind un foc, a spus metisul. Noaptea de pe aici sunt răcoroase.

— Cunoști noaptea de pe aici?

Metisul a zâmbit:

— Se vede totuși după accent, hai? Da, nu sunt de pe aici.

— Nimic nu te împiedică să te instalezi, a spus omul, posac.

Metisul a clătinat din cap în semn de mulțumire. A coborât încet de pe cal, l-a dus sub pini și l-a împiedicat. Apoi s-a reîntors aducând și un braț de lemn pentru foc. De această dată el l-a văzut pe om, din colțul ochiului, că-și ținea ambele mâini încrucișate pe genunchii descoperiți, pe pătura întinsă jos. În ochii i-a țâșnit o sclipire:

— Am niște carne uscată, a spus el. Te interesează?

Omul a încercat un surâs, o grimasă, apoi ochii i s-au îndreptat spre foc. După o clipă a răspuns:

— Am și eu cafea și o cafetieră pe la oblâncul șeii. Asta-i totul.

— Asta e foarte bine.

Erau alături, fiecare cu brațele în jurul genunchilor și ochii fixați în foc.

— Voi merge spre sud pe această pistă, a spus metisul.

— Unde?

— În Florida.

— E cam departe...

Metisul a clătinat din cap suspinând. El s-a ridicat, a scotocit într-un buzunar al șei și a scos un pachet fără fărmă înfășurat într-o pânză. Când s-a reîntors, Hilkija pusese la fiert cafetiera. S-au ghemuit în același timp, făcând același gest pentru a-și desface bluzele. Metisul a desfăcut pachetul și a tăiat feliile carne uscată. Hilkija i-a oferit bidonul. Metisul a băut, după care i l-a înapoiat. A băut și Hilkija. Apoi a pus jos bidonul. Cu un ochi la foc și cu altul la umbra metisului, a spus:

— Și eu am să merg spre sud, însă nu prea departe... La Sanwooten.

— Ce-i acesta?

— Un oraș. În sfârșit, un oraș mic. Am câteva treburi de rezolvat pe acolo.

Metisul a amestecat conștiincios o îmbucătură și a întrebat?

— E departe?

— La vreo douăsprezece mile. Aproximativ.

— Dacă vrei, te duc mâine până acolo. Poate e în drumul meu.

— Dacă mergi spre sud, este în drumul tău.

Metisul a scuipat un capăt de tendon tare și a aruncat o cracă în foc. Apoi și-a întors spre om trăsăturile sale osoase și brăzdate.

— Mă numesc Dylan Stark, a spus el. Vom face o bucată de drum împreună.

Pentru prima oară Hilkija a schițat un surâs adevărat.

— Asta mă va ajuta mult, a recunoscut el.

Și încă o ezitare lungă...

— Eu mă numesc Hilkija Britton. Dar mi se spune și Kija, e mai simplu.

— E un nume ca toate altele, a spus Dylan. El nu se remarcă decât abia atunci când tu îți scoți revolverul...

Surâsul s-a întipărit pe buzele lui Hilkija după un moment foarte lung, când a acceptat să înțeleagă gluma.

S-a lăsat noaptea și Dylan și-a trecut-o nedormind decât cu un ochi, culcat lângă acest om ciudat întâlnit la marginea potecii. Și asta se petrecea la fel cu cel întins

alături de un metis apărut dintr-o dată, prea nepotrivit pentru o fire bănuitoare.

*

Zorile au retras umbrele spre răsărit, dând la iveală contururile deformate ale colinelor. Dylan a băut o înghițitură de apă din bidon, l-a scuturat și și-a turnat restul de lichid pe față. Calul, trezit și el, începuse să pască iarba spoită cu roșu. Dylan i-a aruncat o privire, apoi atenția i s-a îndreptat spre corpul lui Kija, încă înfășurat în pătură. A suspinat. Cine era acest om? Ce împrejurări îl împinseseră până aici, în plină tristețe?

S-a apucat să facă un foc. După multe încercări, lemnul umezit de noapte s-a decis să accepte flacăra. Dylan a luat cafetiera, a verificat dacă ea mai conținea ceva ce ar încălzi stomacul și a pus-o la foc. El s-a ridicat pentru a-și trezi tovarășul, tocmai în momentul când acesta își arunca pătura și se ridica, buimac..

— *Hello!* a rostit Dylan.

Kija a clipit din ochi și a rămas o clipă surprins, adunându-și în cap toate amintirile din ajun.

— Ha! a exclamat el. Ești deja în picioare?

Dylan a confirmat din cap, apoi s-a așezat pe vine, a scos un tăciune și și-a aprins un rulou de tutun. A tras câteva fumuri înainte de a vorbi:

— Desigur, nu ne vom grăbi. Ai spus zece mile?

— În jur.

— Vom bea un pic de cafea și apoi ne vom pune la drum, ce zici?

— *All right.*

Dylan a înșeuat calul, a rulat pătura și a fixat-o în spate. A prins lucrurile sale și cele ale lui Kija la oblânc, s-a înălțat în șa.

— Gata?

Din câteva lovituri de cizmă, Kija a împrăștiat și a stins rămășițele focului. A luat șaua și i-a întins-o lui Dylan. Acesta i-a oferit timp să urce și el pe crupă, dându-i ajutor.. Apoi, metisul Dylan Stark a mână calul pe poteca cu hârtoape și umedă.

Câtă vreme a durat mersul pe coline, cei doi oameni n-au schimbat nici o vorbă. Soarele urca mereu și o oră mai târziu, peisajul s-a schimbat dintr-o dată. În față s-a deschis larg o câmpie mărginită în depărtare de niște coline vagi, albastrii.

— Iată, aceasta-i Louisiana, a spus Kija. A lăsat să urmeze un pic de tăcere, adăugând deodată pe un ton hotărât:

— Sanwooten se află acolo, în spatele pădurii de pini. Într-o oră vom fi la țintă, a spus Dylan.

Kija Britton a scrâșnit din dinți; el își amintea din trecut, dar acum câmpul se schimbase! A recunoscut totuși pădurea de pini jigăriți. Dincolo de ea Sam Blooden poseda un petic de pământ. Mic de tot și productiv, pe care-l cultiva pe jumătate cu porumb și jumătate cu bumbac. Dumnezeu! Cât ținea la el!

Deodată Kija s-a încruntat. Era deci adevărat ceea ce i se spusese: în spatele boschetelor dispăruse parcela de pământ al lui Sam. În locul ei o arătură întinsă cât vedeai cu ochii!

Și-a strâns maxilarele. Revedea capul frumos al lui Mavos Hicklebery, drept pe cal, în mijlocul zbirilor săi...

Kija a șovăit multă vreme. În cele din urmă nu s-a putut reține și a făcut un semn cu mâna pe spate lui Dylan.

— Hei! Ce este?

— Am ajuns unde trebuie, a spus Kija. Am să cobor aici.

Dylan și-a încrețit fruntea. Nu s-a întors, continuând să fixeze pădurea însorită și drumeagul ce continua drept înainte.

— De ce aici? a întrebat el. Pot să te duc până în oraș.

Din tonul vocii lui Kija străbătea o nuanță de iritare când i-a răspuns:

— Tu mergi spre sud. Privește, pista duce drept înainte.

— Unde este Sanwooten?

— În dosul pădurii. Trebuie de părăsit pista și de continuat până acolo vreo jumătate de milă.

— Nu contează pentru mine vreo jumătate de milă, a spus Dylan.

A dat din nou pintoni, când vocea lui Kija a izbucnit din

nou:

— Pot să fac drumul pe picioarele mele!

De această dată Dylan s-a întors în șa examinând cu răceală chipul lui Kija. O clipă cei doi s-au măsurat din priviri, apoi Kija și-a întors fața.

— Scuză-mă, a spus gâfâind. Ar fi poate bine să cunosc modul de a-ți mulțumi...

— Deloc! a reluat Dylan. Orice ai spune, însă nici un fel de „merci”.

S-a întors cu intenția de a desprinde bagajul lui Kija:

— Poți să coborî, dacă ții numaidecât.

Kija a mormăit ceva de neînțeles și a încercat să se apere:

— De-abia dacă ai găsi să-ți uzi gâtlejul în acest oraș... Dacă coborî spre sud, trecând prin Sanwooten vei face un ocol prea mare.

Din nou Dylan i-a făcut față pe șleau. Și-a pironit privirea în cea a lui Kija și i-a spus încet:

— Ai acolo vreo lovitură murdară?

Celălalt n-a clintit din ochi. După ce a păstrat un moment de tăcere, a clătinat negativ din cap. Prin ochi i-a trecut o sclipire veselă, poate că-și dădea seama că nu avea de ce să se teamă de metis. Poate că, pur și simplu, șovăia să-l amestece în treburile sale...

— Nu, la negat el.

— Atunci, ești așteptat de cineva acolo? a încercat Dylan.

Kija a continuat același joc:

— Nu, deloc.

El și-a lăsat repede ochii în jos... și i-a ridicat. Nu mai dădea impresia de a se feri de ceva.

— Nimic din toate acestea, a spus el încetișor. Iată, sunt doi ani de când am părăsit Sanwootenul. Astăzi mă reîntorc.

— Vrei să fiți singur pentru a-ți reface cunoștințele?

— Nu, a spus el și a adăugat: Sunt doi ani de când am plecat și acum mă reîntorc... Poate că ar fi mai bine pentru tine să nu fii văzut intrând în oraș în compania mea.

— Ai furat cumva? l-a întrebat Dylan cu blândețe, deși

știa că nu.

Kija i-a confirmat convingerea.

— Ai ucis?

— Poate că ar fi trebuit, a spus Kija.

Atunci Dylan a zâmbit. S-a scărpinat neglijent pe frunte și l-a asigurat:

— Drumul meu spre sud va putea să suporte o cotitură, ți-am mai spus-o.

Și a dat pînteni calului.

Două minute mai târziu ei au depășit pădurea și în fața ochilor li s-a oferit Sanwootenul.

— Pentru ce faci asta? l-a întrebat Kija. Nu ți-am cerut-o defel.

Dylan a zâmbit amuzat și un pic ironic:

— Știu eu de ce.

Fără să-l cunoască pe acest om din acest loc, fără să știe ceva, Dylan avea o vagă și simplă intuiție. Surprindea în vorbele lui Kija un simțământ pentru „dreptate”.

CAP. II

DISTINSUL MISTER

HICKLEBERY

Era greu să nunești Sanwootenul oraș fără să zâmbești. Drumul care ducea la el nu era altceva decât niște făgașe adânci lăsate în pământ de roțile carelor.

Sanwootenul se întindea în lungime. Fără cea mai mică preocupare pentru cochetărie. În el nu trăiau mai mulți de vreo sută de locuitori, din care doar vreo zece se străduiau să merite galoanele de burghezi. Patru clădiri din cărămidă, singurele, se înșirau în linie, cu ferestrele și ușile deschise pe presupusa stradă și imensitatea câmpului. Într-una se afla comerțul cu pâine, apoi se ridica înspre nord General Store, urmată de hotel și în sfârșit, biroul de comerț al primăriei în spatele acestui șir de case din cărămidă roșie se afla o grămadă confuză de cabane din lemn.

În nordul „orașului” se înălțau hangarele de depozitare și pământul din jur era acoperit cu grămezi de frunze de porumb în putrefacție și asta de ani de zile.

Așezat în fața potcovăriei cu un mucos de copil, Jack Monolyo privea câmpurile și oamenii de pe el care lucrau la arat. Soarele cădea aproape drept. Jack Monolyo avea vreo patruzeci de ani. Copilul avea treizeci și cinci de luni. La Sanwooten era numit Jack nebunul. El era singurul care n-a acceptat niciodată să lucreze pentru Hicklebery. Prefera să

crape de foame, spunea el, cultivând peticul său de pământ, sau rătăcind prin pădure cu pușca în mână.

În ziua aceea, la un moment dat, Bing Stenton și-a părăsit maghernița cu ciocanul în mână și a venit să facă cu Jack oleacă de șuetă.

Strada, acest soi de urmă noroioasă ce mărginea casele, era pustie. Doar în fața hotelului-bar, un cai roșu era legat de bara instalată în acest scop. Jack, care era pe cale să prezică o recoltă bună de porumb, s-a oprit în mijlocul frazei. Intrigat, Bing a privit și el în direcția pistei. Ei au urmărit împreună înaintarea călărețului și n-au văzut prea curând că se aflau de fapt doi oameni pe un singur cal...

Calul negru a trecut la pas prin fața lor, continuându-și mersul. S-a oprit în fața hotelului-bar și oamenii au sărit jos. Cel de al doilea purta o șa pe umeri. Au intrat apoi amândoi în local.

În sfârșit, Jack a spus cu o voce ciudată:

— Bing, l-ai văzut pe acest om?

— L-am văzut.

Jack Monolyo a surâs și a reluat:

— Tipul acela este Hilkija Britton.

— Kija! Da, mi-l amintesc, Dumnezeule! Dar celălalt tip?

— Nu știu, a răspuns Jack. Însă Kija a revenit, iar el e un om curajos!...

Holul de primire al hotelului și salonul nu formau decât o unică încăpere. Un singur om ocupa barul când Dylan și Kija au intrat.

— Ți-e sete? l-a întrebat Dylan.

Kija a dat din cap și și-a pus șaua la piciorul barului.

Barmanul s-a apropiat. Încă amețit, Kija l-a lăsat pe tovarășul său să comande bere. Deodată a băgat de seamă că Dylan lasă o monedă pe tejghea și se interesează:

— Se poate închiria o cameră?

Barmanul și-a ridicat privirea.

— Pe cât timp?

— Fără o durată precisă.

— Am o cameră cu două paturi la numărul șapte, a spus barmanul.

Și morocănos, i-a întins o cheie agățată la tablou.

— Să mergem, a spus Dylan.

Barmanul le-a strigat că nu se puteau urca cu șeile în camere... și a rămas foarte uimit când Kija s-a supus punând greoiul obiect pe tejghea.

Intrând în camera cu numărul șapte, metisul a aruncat o privire pe o pancartă de carton prinsă într-un cui pe perete, lângă ușă:

— Cred că barmanul nu știe să citească, a fost de părere el.

„Interzis mulatrilor, negrilor sau metişilor”, scria pe hârtia aceea de cel mai perfect prost gust.

Ostenit, Kija s-a așezat pe un scaun, întorcându-se gânditor cu spatele la Dylan. A rămas așa un timp îndelungat. Apoi, în sfârșit, fără a se mișca, s-a hotărât să vorbească:

— Asta nu poate dura mult, Stark. Îmi trebuie un cal. Tu ai venit și te afli aici. Nu te cunosc, totuși am să te întreb ceva ce o să-ți pară o nebunie...

— OK, spune.

— Poți să mă împrumuți cu ceva ca să-mi cumpăr un cal. Cel mai bine s-ar putea cumpăra la potcovărie. Dar nu-ți garantez că ți-i voi înapoia datoria.

— Cât valorează un cal pe aici?

Kija a sărit în sus și s-a întors:

— Vrei să faci asta?

— Cât costă?

— ... patruzeci de dolari, poate.

Dylan s-a ridicat și a mers spre ușă. Înainte de a o deschide, s-a întors.

— Pot, a spus el și a luat-o spre potcovărie.

*

Abia ieșise Dylan din salon, că Kija a coborât și el jos.

— Hei! l-a strigat barmanul.

Kija s-a oprit, s-a întors și l-a întrebat din priviri.

Omul i-a arătat o pancartă roșie dintre două sticle.

— Poale nu cunoști să citești, a zis el. Știi, prietenul dumitale nu-i prea deschis la culoare... Nu spun asta de

capul meu, află că... Mister Hicklebery nu va fi mulțumit.

— Cine?

— Mister Hicklebery; el este proprietarul localului. El este aici primar... în sfârșit, este totul aici.

— Îmi iau responsabilitatea. Dacă domnul de aici îți va reproșa, spune-i să vorbească despre asta cu Hilkiya Britton.

— Cine este acesta?

— Eu. Mă cunoaște, apoi a ieșit.

L-a regăsit pe Dylan în baraca potcovăriei, într-o discuție aprinsă cu Bing..

— Bună, Bing! s-a adresat fierarului.

— Salut Kija! a mormăit Bing. Te-ai întors?

Dylan a scos o țigară din buzunar și a aprins-o. Fumând, el a spus:

— Bing mi-a zis că nu mai există nici un cal pe aici.

Bing a înălțat neputincios din umeri. Părea copleșit de neputință. Apoi, foarte repede, cu multă energie, el s-a dezlănțuit:

— Dacă vrei, să mergem acolo, la coral, unde sunt ținuți caii...

— Dylan...

— Da?

— Du-te cu Bing, dacă poți. Ne vom regăsi.

A privit o clipă după cei doi oameni ce se îndepărtau, până când au dispărut printre cabanele de scânduri, apoi s-a întors. În apropiere, Jack Monolyo, după un timp îndelungat s-a hotărât să vorbească.

— Mă recunoști? i s-a adresat el lui Kija.

— Sigur. Mă întreb numai ce faci pe aici. Ce ai putea să meșterești așezat pe pământul gol... aceasta-i fiul tău?

Jack Monolyo a luat un pumn de țărână de jos și a lăsat-o să se scurgă printre degete.

— De ce sunt așezat aici în praf? a spus el. Copilul nu mă are decât pe mine. Soția este moartă. De acum doi ani. Am să-ți povestesc, Kija. Dar nu te lăsa cuprins de mânie în fața micuțului, la ceea ce ai să auzi. Să nu faci nimic, să nu spui nimic în fața lui.

Kija a dat din cap, rezemându-se de nicovală.

— Continuă.

Jack și-a coborât privirea, privind-și mâinile care scormoneau pământul. Și apoi a început să povestească:

— Când Hicklebery și-a cumpărat vite, s-a instalat aproape imediat în ferma părăsită de Sam. Apoi a trebuit să vândă o parte, sau nu știu ce altceva și și-a cumpărat alte animale, pe care apoi le-a revândut. Și astfel și-a făcut rost de o mulțime de bani până la sfârșitul războiului. Știi cum eram noi aici mai înainte, fiecare cu peticul lui de pământ. El și-a putut permite să cumpere aceste parcele și... cea mai mare parte din oameni erau foarte mulțumiți, iar cei mai mulți au devenit muncitori agricoli. Afară de mine. Pământul ce-l stăpâneam era cel al bunicului și al tatălui meu și nu l-am vândut. Atunci el mi-a închis canalul de irigație pe care îl cumpărase. El mi-a făcut viața amară. Era apa lui și eu nu puteam s-o plătesc... Asta n-a putut să suporte soția mea. Ea a murit... și el... a venit la înmormântare ca să-mi prezinte regrete. Nu-i voi ierta niciodată...

Pe Kija l-a cuprins mânia:

— El n-a cumpărat niciodată animalele lui Sam. I le-a confiscat... După legea lui, așa cum a crezut. În același fel l-a ucis și pe Sam, ruinându-l. Însă nu s-a știut și nu s-a putut face nimic. Eu am aflat prea târziu.

Jack și-a ridicat capul:

— Într-o zi pământul meu va fi irigat din nou... într-o zi toți vor avea iarăși ogoarele.

— Ce vrei să spui?

Ochii întunecați ai lui Monolyo străluceau.

S-a ridicat:

— Eram foarte singur, dar nu și acum.

Kija și-a dres glasul:

— Trebuie să-i văd pe toți oamenii.

— Nu merge la ei! a spus brusc Jack. Mai întâi, sunt cu toții la câmp. Apoi, nu-i cunoști pe nici unul; sunt încă duși de nas și se socotesc foarte satisfăcuți că lucrează pentru el. Negrii, ca și albi, se află la aceeași firmă. Aceasta-i singura lor sursă de existență.

— Voi merge să-l văd pe Malwo.

Jack a negat din cap:

— Malwo nu mai este șerif. A plecat schimbat din post. L-a luat locul un tip de-al lui Hicklebery. Unul numit Vernes. Nu vei putea face nimic cu acesta.

— Trebuie totuși să-l găesc măcar pe el... înainte de a porni împotriva lui Hicklebery.

— Atunci, fă-o repede. Tipul din salon, Belett, a plecat repede după sosirea ta. Nu l-ai recunoscut?

— L-am recunoscut, dar trebuie să-mi regăsesc orașul.

— Merg cu tine. Trebuie ca tu să mă lămurești mai bine despre această afacere... de doi ani aștept să mi se explice.

— Vino, i-a spus Kija:

Micuțul i-a urmat.

*

A fost de ajuns un singur cuvânt, un strigăt:

— S-a reîntors Hilkiya!

Privirea lui Mavos Hicklebery s-a întunecat deodată și a încetat să mestece. N-a avut nici măcar timp să dea drumul la o înjurătură: Belett intrase ca o rafală de vânt, lansând noutatea.

Mavos Hicklebery și-a șters degetele cu șervetul imaculat de pe genunchi. Era un om înalt, puternic și pedant. Avea privirea aspră și ținuta unui ins obișnuit să trăiască pe picior mare. Părul grizonat al celor cincizeci de ani ai săi îi conferea aerul unei reale noblețe. Chipul îi era grav și ras la sânge, cu favoriți roșiatici, ale căror capete mergeau până la colțul buzelor. Chiar și atunci când lucra printre boari, Hicklebery găsea mijlocul de a rămâne elegant.

— Explică, explică clar, Belett.

Acesta s-a supus pe loc. El a spus cum îl întâlnise pe Hilkiya, în ce loc și când. A povestit că-l însoțea un metis, dându-și părerea ce gândea despre acest.

— Ai vorbit despre asta cu careva? I-a întrebat deodată.

— Nu. Am galopat de-a dreptul încoace. Voiam să vă spun cât mai repede cu putință.

— Bine. Adu-i aici pe Skodenko, Bryman și Slowe, dar nu le spune nimic.

După o vreme s-a auzit o bătaie în uşă.

— Da!

— Iată-i, şefule, a spus Belett.

Îl urmau trei bărbaţi îmbrăcaţi în haine din piele ce răspândeau un puternic miros de vite. Unul din ei. Cel mai înalt, avea faţa brună de metis, ochii gălbui şi vicleni. Părul negru îi cădea buclat pe umeri. Ceilalţi doi erau de înălţime asemănătoare şi dacă unul purta o agresivă barbă blondă, celălalt era mai ras.

— Tu poţi pleca, Belett, a poruncit Mavos şi nici un cuvânt, să nu uiţi.

— S-a întors Hilkija Britton, li s-a adresat încetişor Hicklebery. În momentul de faţă se află la Sanwooten, în compania unui metis.

Din privirea lui Skodenko a dispărut surâsul. Slowe a lăsat să-i scape un mârâit surd.

— Ce se poate face? s-a neliniştit şi Bryman.

— Trebuie convins că aceste locuri nu sunt prea bune pentru el. Asta-i totul. Va trebui să plece de bună voie, altfel...

— Am înţeles! i-a aruncat-o Skodenko şi s-a ridicat.

— Un moment! l-a oprit Hicklebery... Poate că se ştie, poate că s-a vorbit deja. În acest caz, va trebui ca spusele mele să ajungă la el. Dacă nu vrea să plece, aranjează ca alţii decât noi să-l silească să o facă. Părerea mea este că Britton nu-i un cetăţean bun...

Skodenko a făcut din ochi.

— *All right!* Şi... celălalt?

— Ei sunt împreună, a spus Hicklebery.

— De acord.

Şi au ieşit fără a-şi pune scaunele la loc...

*

În acest timp Dylan se reîntorsese la potcovărie, unde a rămas o vreme ca să-l ajute pe Bing să-i pună potcoave calului. După ce a terminat şi-a lăsat calul acolo şi a hotărât să ia masa la hotel. A urcat în cameră, uşor neliniştit de dispariţia lui Kija. Era ciudat. N-a avut timp, întinzându-se pe patul său, să reflecteze la asta: după trei minute era

toropit.

*

... Pe la mijlocul după-amiezii, în fața hotelului au sosit trei călăreți, au sărit toți trei deodată jos. Skodenko era în frunte. De la barman au aflat numărul camerei și de existența metisului, după care Skodenko a tăcut un semn camarazilor săi.

— Să mergem, a spus el. Mai întâi vom începe cu acesta.

Dylan s-a trezit și a sărit, cu convingerea că dormise o eternitate. La urechi i-au ajuns niște voci și pe neașteptate ușa încăperii s-a deschis cu violență, lăsând să intre trei oameni.

— Ce-i cu asta... a încercat să întrebe Dylan.

— *Shut up!* a strigat Skodenko. Așează-te pe pat și nu mișca. Avem de discutat. Mai întâi de toate, va trebui să te gonim: metișii nu sunt admiși aici.

— Și tu? a rânjit Dylan.

— În realitate am venit pentru a te face să înțelegi că n-ar fi trebuit niciodată să-l întâlnești pe Britton.

Brusc, Skodenko s-a oprit Foarte repede. Nu-și terminase încă gesticulația când a primit o lovitură de la Dylan. O lovitură de pumn în plină față, care l-a tăcut să se prăbușească în brațele lui Bryman.

Și-a revenit imediat și s-a aruncat în același timp cu Slowe, împiedicându-se unul de altul. Dylan era lovit, dar și jenat la rândul lui de spațiul restrâns al încăperii. El a apucat un cuier, dublându-și focul asupra atacatorilor. Apoi, a mai lovit la întâmplare, răcnind cât putea. Retrăgându-se spre fereastră, a întins mâna spre revolverul ce se clătina la centură... dar n-a reușit. O lovitură formidabilă l-a întins pe jos pentru o secundă. S-a simțit ridicat, înfășurat în plasa de țânțari și tras înapoi.

Într-o străfulgerare, a văzut fața însângerată și contorsionată a lui Skodenko aplecată asupra sa gâfâitoare, plină de ură. Și a simțit o durere surdă și brutală sub coșul pieptului. De două ori... și apoi de mai multe. Însă în realitate nu le mai simțea decât pe cele două.

Se așternuse o pâclă roșie în fața ochilor săi.

Împleticindu-se, cu răsufierea tăiată, a încercat să scape, să mai lovească cu pumnii lipsiți de putere. Avea ochii închiși și gura nemăsurat de larg deschisă, încercând să-și recapete respirația.. Nu l-a văzut pe Slowe sărind de sub pat, unde se ascunsese.. Lovitura lui cu patul puștii l-a nimerit drept în față. A *auzit* plesnindu-i pielea, în liniștea stranie cei bâzâia în urechi. Și n-a mai știut nimic.

— Oprește! a strigat Skodenko.

Gâfâind, el l-a mai menținut o clipă în pumni pe Dylan, leșinat, apoi s-a odihnit pe pat. Corpul nemișcat a mai săltat o dată sau de două ori la picioarele lui Slowe.

Skodenko a scuipat roșu.

— Să mergem! a spus el.

L-a prins pe Dylan de centură, i-a tras spre el. Din două mișcări și l-a aruncat pe umeri.

— Și Britton? a întrebat Slowe.

— Dracul știe unde este! Oricum, când îl va vedea, va afla ce-l așteaptă.

Afară ei au aruncat corpul inert în mijlocul drumului, fără a rosti un cuvânt, sub privirea ipocrită a barmanului. Apoi au urcat pe cai și i-au mânat spre clădirea primăriei. Acolo a intrat Skodenko. Cinci minute mai târziu, a ieșit... După asta, toți trei au pornit spre nord, printre câmpurile arate.

După ce călăreți au ajuns destul de departe, Bing și-a pus mantaua pe nicovală. Jack Monolyo s-a ridicat și a aruncat o privire rapidă către fierar.

Copilașul îl privea pe metisul din mijlocul drumului desfumat.

Cei doi s-au repezit fără să rostească un cuvânt. Jack Monolyo a îngenuncheat lângă Dylan și l-a întors. S-a strâmbat când i-a văzut periculoasa tăietură de pe pometul obrazului.

— Să-l luăm, a spus Bing.

L-au transportat corpul într-o anexă a forței și l-au culcat pe o grămadă de saci, la umbră. Bing a adus găleata cu apă pentru călit, cu care i-a făcut comprese.

*

... în potcovărie se aflase doar calul lui Dylan. Îndată după-amiază, Kija nu putuse să reziste: el îl încălecase. Ținea numaidecât să vadă ce se întâmplase cu vechea fermă a lui Sam Blooden...

Lucrătorii se reîntorceau de la câmp în grupuri de trei sau patru, cu săpăligile în spate. Vorbeau puțin, cu voce înceată. Kija venea și el cu ei. Mergea pe jos ținându-și calul de căpăstru. Îi asculta vorbind. I-a văzut întâlnindu-și copiii sau femeile ce le ieșiseră înainte și reluându-și împreună mersul.

Dăduse de casa lui Hicklebry, acolo unde se ridica altădată cea a lui Sam... Ascuns multă vreme într-un boschet, privise această casă cuprins de mânia. Apoi a plecat și îi întâlnise pe oameni. Oameni care nu se plângeau decât lui și care spuneau: „Nu te lăsa, Kija!” și care șovăiau înainte de a-i vorbi.

La intrarea în oraș i-a lăsat și a luat-o spre potcovărie pierdut în gânduri. Nu l-a văzut imediat pe Bing. Când acesta a apărut și observându-i gesturile și-a grăbit pașii.

— Ei bine, ce este, Bing?

— Vino!

Dylan era culcat pe saci, sprijinit pe un cot. Cu o mână ținea o cârpă umedă pe obraz... A încercat să zâmbească pentru a-l liniști pe Kija înlemnit de surprindere.

Kija i-a privit pe rând pe Bing și pe Jack Monolyo, apoi pe Dylan. Copilașul stătea cuminte pe o găleată răsturnată.

— Cine ți-a făcut asta? a răcnit Kija, cu pumnii strânși.

A șovăit, s-a apropiat de Dylan și s-a lăsat pe vine.. În afară de ură, în ochi i se citea o emoție de nespus.

— Skodenko, Bryman și Slowe, i-a indicat Bing. Oamenii lui Hicklebry.

Dylan s-a ridicat și s-a sprijinit de peretele cocioabei. Se întuneca. Prin ușă se putea vedea câmpul până la orizontul roșu. Dylan și-a îndepărtat compresa și a îndoit-o înainte de a o repune pe ochiul umflat.

CAP. III

CIREADA

RĂZBUNĂTOARE

— Ce ți-au imputat cei trei? l-a întrebat Kija pe Dylan.

Dylan a făcut un gest vag cu mâna:

— Un cântec banal: că tu ești un om foarte periculos și că-i rău să mă găsesc în compania ta. Că în acest loc nu-i dorită prezența ta. În sfârșit, a continuat Dylan, mi-au vorbit de un oarecare Hicklebery. Se părea că țineau foarte mult să afle ce cunosc eu despre acest om... Și pentru a mă convinge că nu eram bine venit, ei au început dansul...

Kija era sprijinit de perete, lăsându-l pe Dylan între Jack Monolyo și el. Bing se așezase cu o fesă pe nicovala lui.

— Ar fi trebuit să-ți spun mai de mult, a regretat Kija, însă nu m-am așteptat ca totul să se desfășoare atât de repede.

— Totuși, a întrebat Dylan, cine este acest Hicklebery?

Kija a oftat. L-a privit pe Jack, pe copil, apoi pe Bing. În cele din urmă a început:

— Sam Blooden avea o fermă pe aici, acolo sus, după coline. Era un om de ispravă, care n-ar fi făcut rău nici măcar unei muște. Lucram la el în calitate de șef al cowboy-ilor și ne înțelegeam foarte bine. Poseda un câmp, ca toată lumea de pe aici. Însă la ceea ce ținea Sam îndeosebi erau vitele. Avea poate cele mai frumoase vite

din toată Louisiana, peste cinci sute de capete. Și apoi a pornit războiul de secesiune și lucrurile au început să meargă din ce în ce mai rău. Și într-o zi au venit vreo douăzeci de soldați, pe care nu-i văzusem niciodată. În fruntea lor era un căpitan mare la trup. Purta o uniformă destul de murdară. Acesta s-a prezentat, numindu-se Mavos Hicklebery, din regimentul 33 din Louisiana... El ne-a anunțat că avea ordin de a rechiziționa vite. Sam, a început să urle și a sărit ca un turbat asupra celui mai apropiat de el. Și l-a aruncat jos de pe cal. Am vrut să-l ajut, însă asupra noastră s-au îndreptat zeci de puști. Ce se putea face împotriva a douăzeci de soldați împuterniciți cu un ordin de rechiziție, în timp ce militarul atacat, un metis, îl lovea pe Sam sub privirea indiferentă a căpitanului? N-a apucat să vadă plecarea cirezii. Noi l-am readus în simțiri pe Sam și după o săptămână s-a angajat în rândurile yankeilor nordiști.

— L-ai mai revăzut după aceea?

— Așteptați, a spus Kija reluând povestirea:

— M-am angajat și eu în rândurile nordiștilor și am luptat... Apoi într-o zi unitatea mea a capturat o mulțime de sudiști în Georgia. Printre ei se afla un căpitan din regimentul 33 de cavalerie din Louisiana. Am vorbit cu el... era o întâmplare nemaipomenită... Omul m-a asigurat pe onoarea lui că niciodată un căpitan cu acest nume n-a făcut parte din regimentul său. Acum știam. Cunoșteam numele hoțului, ca și al metisului care-l lovise pe Sam pentru că se opusese lui Mavos. Până la urmă războiul s-a sfârșit. Am aflat atunci într-un birou din Little Rock că Sam Blooden murise în luptă ca un brav. Îl uciseră! Murise din pricina unui mârșav individ aflat în afara legii. Iată deci ce s-a petrecut...

— Și Hicklebery este aici, a spus Dylan.

Kija și-a ridicat fruntea:

— Da, este aici, primar la Sanwooten. Am aflat un lucru acum câteva săptămâni la Arkansas: era bogat și norocos! Am aflat ce trai duce seniorul Hicklebery. Nimic nu i se reproșează, dimpotrivă! La câteva luni după plecarea lui

Sam el a venit și s-a instalat aici. Avea bani, de pe urma vitelor! Și-a ridicat construcții chiar pe locul fermei lui Sam. M-am dus acolo ca să văd. Eram acolo când ai fost bătut. Am privit și mi-am spus: „Nu se poate! Nu-i cu puțință ca totul de aici să fie a unui om atât de rău!” Și m-am hotărât să mă gândesc serios la asta... Și el care deja nu se mai simte sigur și-a trimis zbirii ca să te bată. Cu acel Skodenko în frunte, chiar acela care-l lovise cândva pe Sam...

Dylan tremura de mânie ascultând spusele lui Kija:

— Dar legea?

Jack a surâs cu amărăciune:

— Aici legea este reprezentată de șeriful Vernes și de judecătorul Allon. Doi oameni de-ai lui Hicklebery... Sanwootenul nu-i chiar un oraș. Este un punct în mijlocul câmpiilor și colinelor.

— Eu m-am reîntors odată cu oamenii care reveneau de la muncă, a continuat Kija. Se părea că le era teamă de mine. Își aminteau că eram șeful cowboy-ilor lui Sam Blooden, acela care se angajase ca să se bată cu sudiștii... I-am ascultat vorbind: sunt aproape fericiți că lucrează pentru un altul. Bineînțeles, le părea rău un pic după ogoarele lor, însă nu-și puneau problema că-și vânduseră pământul lui Hicklebery...

Dylan a clătinat din cap oftând:

— Dumnezeule...

— Iată trista situație în care te-am băgat.

El și-a înălțat privirea în întunericul din potcovărie:

— Pentru început, am să profit de ceea ce știu. Acum nu mai vreau altceva decât să-l dobor pe Hicklebery. Să-l nimicesc... să-l ruinez cum l-a ruinat pe Sam. Iată unde te afli, Stark. O să te coste că l-ai ajutat pe Hilkija Britton!

Dylan și-a aruncat compresa. I-a privit pe Bing, tăcut ca o noapte de iarnă, pe Jack Monolyo și pe copilul său din brațe. Apoi pe Kija.

— În ritmul în care decurg lucrurile, a spus el, cred că ar trebui să pornim la treabă repede, prieteni.

Bing s-a ridicat deodată, întrerupând acest ciudat taifas.

— Și trebuie de acționat cât mai repede, băieți. Iată-l pe

Vernes.

O secundă după asta, omul a încadrat ușa, proiectându-se pe fondul roșiatic al apusului. El atrăgea după sine o droaie de gură-cască.

După ce a aflat cu cine avea de-a face și în urma unui schimb de cuvinte pe un ton liniștit cu cei prezenți, el a spus ce avea de spus celor doi oameni proaspăt sosiți la Sanwooten, silindu-se în mod evident să fie pe placul primarului său.

— Să nu-mi faceți greutate? Trebuie să părăsiți orașul într-o oră. Nu-mi plac indivizii de teapa voastră aici.

— Nici noi nu avem intenția să întârziem, i-a replicat dulceag Kija. Unde sunt caii noștri, Bing?

Bing s-a îndepărtat.

Vernes n-a mai avut nimic de spus. Asigurat, el nu se îndoia nici o secundă că găsise doi oameni destul de calmi și înțelegători. Sub privirea lui severă, Dylan și Kija și-au încălecat caii.

— Bing, a spus Monolyo.

— Da?

— Ai grijă de copil, vrei?

Bing a înțeles. El l-a luat în brațele sale enorme pe copilul adormit, cu un gest ce te făcea să crezi că mânia un cristal.

— *All right*, a spus el.

Jack Monolyo a sărit pe crupa calului, în urma lui Kija.. Gură-cască se îndepărtaseră și se lăsase liniștea.

Vernes îi vedea plecând spre nord, fără a înțelege, decepționat în sine, că totul se petrecuse destul de calm...

*

Mavos Hicklebery era neliniștit. Așezat singur la capătul mesei, cu privirea în gol, a fumat una după alta două țigări lungi și răsucite. Și-a băut cafeaua încet, cu înghițituri scurte.

Mavos nu-și putea controla îngrijorarea. Ea s-a născut la reîntoarcerea lui Skodenko, când acesta îi povestise despre întâlnirea cu metisul, tovarășul lui Britton. Niciodată Mavos nu se gândise cu adevărat la acesta și nu-i acordase nici o

importanță. Or iată că omul venise, știa ceva, avea vreo dovadă împotriva lui?

N-a mai stat, s-a ridicat și a intrat în casă. În hol l-a strigat pe majordom și a ieșit din nou. La două secunde după aceea, negrul era în fața lui îndoit până la pământ.

— Domn?

— Skodenko, Bryman și alții. Îi vreau aici.

— Bine, domn!

*

După o milă parcursă peste câmpuri și canale de irigații, a reapărut cărarea. În noaptea palidă, ea părea o scurgere lăptoasă, acoperită ici și acolo cu pete de gazon îndărătnic.

— Mai avem puțin și sosim, a spus Jack Monolyo.

Luna pleșuvă răsărise bălăcindu-se în catifeaua întunecată a cerului.

Dylan nu se simțea deloc încordat sau neliniștit. Mai avea timp pentru asta. Sângele îi zvâcnea la tâmpile și-i producea durere la fiecare pulsație. Nu-și amintea să fi căpătat o asemenea bătaie, afară de o singură dată la Siloam. Aici însă se găsea cu Kija Britton și asta îi dădea un avânt ce-l făcea să se simtă de neînfrânt. Ceva cald îi trece prin inimă. Tot aici se auzea vocea calmă a lui Jack Monolyo și se vedeau ochii mari ai copilașului acestuia, ca și fața aspră a lui Kija cu părul său roșu ca un soare în agonie.

— Am ajuns! a spus în sfârșit Monolyo.

Kija și-a oprit calul la marginea pistei, ca să-i permită lui Dylan să ajungă lângă el.

— Acolo! a arătat Jack cu degetul întins. Pământul meu sub ochii unei lepre inculte. Pământul meu mort! Mort după doi ani, acoperit de buruieni, urzici și mărarini. Iată-l.

— Unde sunt stăvilarele canalului de irigație? a întrebat Dylan.

Ei nu se consultaseră mai înainte, însă știau instinctiv cum aveau să acționeze în noaptea acea.

Cei doi așteptaseră această clipă cu dinții descoperiți. Și sângele indian al lui Dylan Stark zvâcnea greu, cu zumzet, la tâmpile! Acel sânge care nu cunoștea decât omul liber! Care nu voia să curgă decât pentru libertate, sub toate

formele ei. Acest sânge pulsa strașnic în pieptul metisului...

Ei știau că aveau să înceapă mai întâi cu stăvilarele... Jack Monolyo a indicat păduricea de la capătul câmpului:

— Acela-i un pâlc de stejăriș. În spate, se vede de aici, se află un fel de colină. Pentru a evita acea colină cu creasta golașă, poteca o ocolește ușor prin dreapta și continuă apoi în noaptea de nepătruns.

Kija a scuipat jos.

— Am trecut pe aici în această dimineață. În spatele culmei începe îngrădirea animalelor lui Hicklebery. Am văzut-o plină cu vreo sută de vite în interior! Dacă nu mă înșel, există la poalele culmei, de cealaltă parte, o băltoacă de apă pentru vite.

— Exact, a confirmat Jack Monolyo. Sursa de apă este tot acolo... și stăvilarul!

— Sunt mulți de pază la vite? a întrebat Dylan.

Jack a ridicat din umeri în semn de ignoranță.

— Cu neputință de estimat. Doi, patru, sau poate mai mulți. În orice caz, vom ști curând. Trebuie să se afle chiar lângă punctul de apă: vitele își petrec acolo noaptea.

Dylan a clătinat din cap. A scrutat un moment spre culmea albăstruie și goală, apoi a spus:

— Mergem acolo?

Kija a consimțit:

— Ne vom lăsa caii în tufiș, a spus el, e mai prudent.

— OK.

Chiar în aceeași vreme, la ordinul lui Mavos Hicklebery, Skodenko trimitea patru oameni conduși de Bryman să întărească paza vitelor. La noroc...

Dylan și-a terminat de împiedicat calul și s-a ridicat... La marginea păduricii, culcați în buruieni, Kija și Jack scrutau în noapte. Culmea se înălța foarte aproape, ca o sferă înfundată pe jumătate în pământ. În spatele acestei mase rotunjită, spre stânga, se putea vedea înșirat gardul oculului, pierdut foarte departe în rămășițele ceței ce stagna pe sol la început de noapte.

— S-a făcut! a spus Dylan.

El s-a ghemuit alături de Jack și acesta i-a arătat o urmă

negricioasă prin iarbă, ce ducea spre colină, ceva mai la stânga potecii.

— Acolo, a spus Jack. Pe acolo trecea apa care iriga pământul meu.

Dylan a dat din cap.

— Ar fi mai bine să nu prindem mucegai aici, a șoptit Kija.

Nu avea în cap nici un plan precis. Nu știa în ce fel era mai bine să acționeze. Pentru a o știe, trebuia să escaladeze coasta și să vadă...

Primul s-a repezit Kija, apoi Dylan și după el Jack. Din câteva salturi au străbătut spațiul gol care-i separa de culme și au pătruns într-o fâșie de vegetație deasă și spinoasă. Și-au croit în liniște o trecere, bombănind încet când se înțepau. Terenul urca. Pe la jumătatea coastei, Dylan transpirase deja din abundență. Deodată sângele i-a înghețat în vine: dacă era postat vreun paznic pe culme? Dacă, prevenit, le urmărea urcușul cu vârful cătării puștii?

Inima i se zbătea. Și-a ridicat ochii. Jack se împleticea. Dar nimic. Nu se vedea nimic altceva decât creasta cu trei tufișuri rahitice bătute de vânt.

— Și acum? a găfâit Jack.

„Și acum? Ce înseamnă această teamă de femeie?” s-a întrebat Dylan. El a pornit din nou la asaltul dâmbului, blestemând această teamă subită. A urcat cu înverșunare ce mai rămăsese din pantă. Kija l-a ajuns și l-a culcat pe sol, făcând la fel și cu Jack. Fără nici un cuvânt. Toți trei întinși pe iarba umedă, sub tufe, găfâind, sfredeleau întinericul cu ochii.

Îngrăditura avea forma aproximativă a unei jumătăți de cerc.

— Iată vitele, a șoptit Kija. O sută, sau poate mai multe mugeau din când în când. Erau îngrămădite toate aproape de punctul de apă, care strălucea ca argintul. Se vedea foarte bine rețeaua de irigație de pe câmpie, ca o imensă pânză de păianjen.

Dylan sprijinit în coate, a dat la o parte ferigile.

— Într-adevăr, e o sută bună, a rostit el.

— Ai văzut focul? i-a șoptit Kija la ureche.

Da. Dylan îl văzuse. Un foc care nu ilumina în noaptea prea palidă, un foc amărât, bun doar pentru a ține cald un ibric de cafea. Aprins pe malul rezervorului de apă, nu avea o lumină strălucitoare. În apropierea lui ședea un om, cu calul înapoia sa. Nu se mișca, cu spatele întors se aplecase asupra a ceva tănuț. Pălăria i se contura clar.

— Doi, a spus Dylan.

Celălalt era în șa la câțiva pași mai încolo. Nu se putea spune că supraveghea animalele, sau dacă-l privea pe tovarășul său. Pe brațul stâng avea rezemată carabină. Kija a clătinat din cap:

— Da, doi. Avem noroc... însă dacă vor trece pe aici, ne vor vedea imediat pe această lună. Cea mai mică pietricică rostogolită îi va face să sară în sus.

— Și-au aprins focul lângă dig, a spus Jack.

Aceasta a fost tot. Nici un cuvânt în plus..

Dylan și Kija au înțeles Ei au schimbat o privire și s-au dat înapoi. În mai puțin de cinci minute au coborât de pe movilă și au luat-o în sus pe cărare.

Canalul secăt era adânc de vreo două picioare, acoperit în parte de vegetație, pe care niciodată nimeni nu se gândise să o cosească. Destul de larg pentru a trece un om, era un tunel perfect pentru apropiere.

Înainte de a se angaja în el, Kija s-a întors:

— Nici un foc de pușcă, dacă-i posibil. Îi vom face inofensivi, asta-i totul. Nu trebuie să...

A tăcut, înțelegând că recomandările sale nu serveau la nimic: Dylan își desfăcuse biciul din piele de pe mijloc. El l-a rulat strâns, în așa fel încât să-l țină pregătit în mână. Kija l-a aprobat și și-a tras la rândul său cuțitul de vânătoare prinzându-l între dinți. Apoi s-au strecurat în șanț, înaintarea a fost relativ ușoară pentru cei trei bărbați; ferigile erau destul de înalte pentru a nu fi văzuți defel de afară, dar nu de-ajuns pentru a-i feri de lumina verde-albăstruie a globului lunar. Le-au trebuit aproximativ cinci minute ca să parcurgă cincizeci de yarzi ce-i separa de instalația de distribuție a apei. Kija s-a oprit deodată. De

foarte aproape, mugetele păreau fantastice.

— Ne aflăm unde trebuie! a șoptit el.

Dylan s-a ridicat pe coate și a riscat să arunce o privire peste marginea șanțului. Terenul urca ușor până la gardul ocolului de vite. De pe locul unde se găsea nu-l putea vedea pe omul așezat, însă îl situa în zona unde dansau niște scânteii pe ecranul cerului.

El a părăsit tunelul târându-se. Kija l-a urmat imediat cu cuțitul între dinți și Jack încheia șirul.

Totul trebuia să se petreacă foarte repede. Dintr-un salt, Kija s-a strecurat printre două scânduri ale gardului și dintre al doilea s-a năpustit asupra omului așezat jos. A căzut de-a dreptul peste el. Strivindu-l sub greutatea sa. Dylan l-a urmat. El a observat în treacăt pălăria albă ce se rostogolea și a stins repede cu o lovitură de cizmă scânteile aruncate de foc. S-a ridicat în picioare și a aruncat biciul.

Omul de pe cal nu a avut vreme să-și ridice pușca. El a scăpat un strigăt răgușit, îngrozit. Calul a sărit, nechezând speriat. Printre vitele mai apropiate s-au stârnit mugete înfricoșate. Dylan a auzit o înjurătură în spatele său și a văzut pușca călărețului descriind o traiectorie înainte de a cădea pe pământ. Măinile omului s-au prins de grumaz... dar el a tras.

Dezechilibrat de smucitura bruscă, cowboy-ul a căzut și abia a atins solul, că a și fost în picioare, cu degetele crispate pe cureaua biciului, care-l strângea încet. Nu se împăca cu gândul de a se lăsa prins, voind cu siguranță să-și apuce revolverul și Dylan l-a tras a doua oară. Omul s-a clătinat, s-a poticnit și a căzut înainte. Dylan a dat drumul la bici și s-a repezit la el. Sufocându-se, cowboy-ul n-a mai încercat nici o rezistență când gura țevii Remingtonului i-a apărut înaintea nasului.

Dylan s-a întors, l-a observat pe Kija, care părăsea corpul celui de al doilea paznic, în timp ce Jack se silea să-l lege pe prizonier cu propria sa centură.

— Doarme acum, a spus Kija, punând un genunchi pe pământ.

El și-a introdus pumnalul în teacă.

— Ce... Ce vreți? bâlbâia cowboy-ul pe care-l ținea Dylan la respect.

— Să-ți facem o surpriză, i-a spus Kija.

El a luat revolverul din mâna lui Dylan și cu o lovitură precisă de mâner l-a amețit pe om, care a părut că se dezumflă ca un burduf spart.

— Și încă doi, a spus Kija. Frumoasă lovitură de bici, Dylan.

Câteva minute mai târziu, stăvilarele erau deschise și apa s-a prăvălit gâlgâind în canal. Jack Monolyo dăduse drumul la stăvilă, fără a rosti un cuvânt, în timp ce cei doi tovarăși ai săi terminau de legat paznicii leșinați. El părea uriaș în noaptea senină, drept, liniștit, cu privirea pe apa ce se scurgea prin șanț. Dylan și Kija așteptau în spatele lui. Din tăcerea lor se desprindea un respect imens.

Apa nu ajunsese încă la pădurice, când pe cărare a răsunat un galop.

*

Bryman nu-și revenise încă din scandalul prin care trecuse... Această poveste cu Britton reîntors în regiune începea să-l zbârlească serios. La reîntoarcerea celor trei bătauși, Hicklebery le făcuse un perdaf regal pentru că nu-l găsiseră pe faimosul Britton. Ca să se pună capac la toate, iată că era numit, în plină noapte, să întărească paza vitelor.

La o jumătate de oră după asta, de îndată ce părăsise ranchul, sosea la ocolul de vite însoțit de trei oameni.

— Stop! a poruncit el.

Scruta noaptea cu ochii pe jumătate închiși. Se găsea la vreo douăzeci de pași de cireadă.

În spatele lui, un om a dat drumul unei înjurături.

— Mii de draci! Unde sunt idioții aceștia?

Îndată Bryman a observat un stăvilărid ridicat și a înjurat.. În secunda următoare, după ce și-a dat seama că rezervorul de apă era pe trei sferturi gol, a plesnit ca o farfurie.

— S-au întâmplat niște lucruri ciudate pe aici! a zis el.

Ceilalți l-au înțeles. Bryman nu le-a mai recomandat

prudență: ei și-au pornit caii la trap, ca să cerceteze locul, l-a urmat, spunându-și în mod vag că dacă cineva trebuia să rămână aici, nu va fi el primul care va primi un glonț.

În același timp cu ei, Bryman s-a dat jos de pe cal, cu arma în mână. A alergat spre sursa de apă, pentru a-și da seama că nu visa. Un vițel era lăsat pe fundul rezervorului; acesta și-a ridicat capul cu un aer descurajat și a mugit privindu-l pe Bryman. El a înjurat din nou, sa întors grăbit și s-a izbit de unul din oamenii săi.

— Au venit! a spus acesta consternat.

Vocea nu-i era decât o șoaptă, ca și cum s-ar fi temut să nu sfâșie tăcerea, declanșând vreun lucru de nor epurări. Omul a scrutat înjur, cu carabina în mână și a murmurat:

— Pariez și eu că sunt pe aici.

Ceilalți doi erau în picioare ca niște statui, ținând într-o mână frâiele cailor și în cealaltă armele gata de tragere. Bryman simțea că-l stăpânește teama. Trebuia cu orice preț să acționeze, ca să împiedice ca această teamă să-i cuprindă și pe ceilalți trei. Îl blestema pe Hicklebery, care nu prevăzuse un număr mai mare de paznici.

— Ce s-a petrecut cu acești idioți? a repetat el.

Îl s-a părut că primul lucru ce urma de făcut era să închidă stăvilarul și a și sărit acolo.

A pus piciorul pe grinda ce ducea la locul de scurgere a apei, răsucind manivela destinată să coboare cremaliera. S-a aplecat mașinal deasupra plăcii umede a rezervorului, învârtind manivela cu o mână. Asta n-a durat decât o secundă, cea mai lungă din viața lui Bryman. A văzut o față îndreptată spre el, cu doi ochi albicioși; i-a observat, mai departe, pe cei doi oameni legați și întinși pe fundul șanțului, cu apa până la gât. Într-un sfert de secundă, când l-a recunoscut pe metis, el a apăsă pe trăgaciul coltului său.

Bryman nu avea niciodată să știe dacă încercarea sa își atinsese ținta. Pe deasupra mugetelor din apropiere, a răsunat deodată în noapte o a doua împușcătură, trasă de pe creasta colinei. Glonțul i-a trecut prin ceafă și l-a scufundat în rezervorul de apă.

Cu timpanele crăpate de enorma detunătură a împuşcăturii, cu ochii arşi de o lungă flacără luminoasă, Dylan a perceput limpede mieunatul şi plesnetul înfundat al proiectilului, când acesta s-a lovit de lemnul al rezervorului, la câteva degete de faţa sa. Nu i-a fost teamă. Teamă a venit după asta, sau n-a venit defel. Ceea ce trebuia să facă pe loc, era de a acţiona; nu apăsase el pe trăgaci: deschisese focul de pe culme Kija. Dylan văzuse aerul năuc al lui Bryman, arma scăpându-i din mână şi căzând la picioarele sale în apă. L-a văzut apoi scufundându-se.

El a sărit şi s-a întins pe burtă. Demonstrând o prezenţă de spirit puţin obișnuită, Jack Monolyo l-a urmat: în afară de revolverul unuia din paznici, îl luase şi pe cel al lui Bryman. Ei s-au lipit amândoi la piciorul baricadei, chiar când au văzut cireada care fugea înnebunită într-o mare debandadă, spre fundul îngrăditurii. Dintr-un rezervor a ţâşnit un viţeluş, sărind ca un ied şi a luat-o şi el la goană după cireadă.

Pe cowboy i-a cuprins o zăpăceală deplină. O clipă ei s-au zbătut aproape concomitent, ca să-şi prindă caii înfricoşaţi. Trei noi focuri de puşcă trase de pe movilă n-au făcut decât să le sporească frica. În cele din urmă unul din ei recunoscându-se învins, a dat drumul la hăţuri şi şi-a lăsat calul să fugă. El s-a aruncat jos deodată, imitat de cei doi tovarăşi. Şi au deschis un foc infernal împotriva culmei ce tăcea acum în chip ipocrit.

Culcaţi pe un mic povârniş ce urca spre gardul împrejmuit, Dylan şi Jack se găseau la câţiva yarzi de cowboy. Ei puteau să le audă înjurăturile, ca şi clinchetele armelor mânuite. Unor oameni în prada unei asemenea panici nu le trebuia mult ca să dea în primire. Dylan şi-a ridicat Remingtonul şi a tras.

Surprinşi de această nouă deschidere a focului atât de aproape, cei trei oameni au uitat de orice prudentă. Într-o unanimitate perfectă, ca nişte paiaţe, s-au ridicat în picioare. Unul dintre ei a răspuns la întâmplare cu un foc de carabină, apoi l-au urmat repede curajoşii săi camarazi,

care spălau putina cu toată iuțeala. Mută cu câteva secunde mai înainte, pușca lui Kija a intrat din nou în dans. El trebuia să se amuze bine acolo sus pe dâmb urmărind cursa nebunească din vârful țevii, slobozind din când în când că le un glonț ce jupuia pământul la câțiva pași în urma fugarilor.

Când au ajuns pe potecă, cowboy-ii și-au aruncat puștile, îngroziți cu totul de această ambuscadă care costase viața lui Bryman.

Dylan a zâmbit. S-a ridicat și și-a pus în toc Remingtonul.

— Au pățit-o rău de tot, ce spui? a întrebat Jack.

— Cea mai teribilă frică din toată viața lor!

Și asta era bine, senzația aceasta de forță ce se demonstrase în întregime; acest sentiment profund că revanșa era pe drum.

Kija a apărut pe culmea colinei agitându-și brațele. După cea a slobozit un adevărat strigăt de coiot și-a dat drumul în fugă la vale.

— Ei bine! a exclamat el gâfâind, ajungând jos. Ați văzut tot?

— Am văzut, a surâs Dylan.

— Bună idee am avut când mi-am luat cu mine pușca, a spus Kija bătând cu palma patul armei.

Dylan a arătat spre rezervor, aplecându-și corpul:

— Cel de acolo a observat-o, a spus el.

— Îți pare rău? s-a interesat Kija.

— A muri așa, nu-i defel caraghios...

— Nu-i deloc comic să mori! Jack poate să o spună despre soția sa...

O clipă au păstrat tăcerea, cu ochii pe cireada ce mugea reîntorcându-se din fundul ocolului. Apoi Kija a vorbit:

— Mi-a venit o idee...

Și iarăși a surâs Dylan.

— Probabil aceeași ca a mea.

— Probabil.

Jack Monolyo nu știa despre ce era vorba. Asta nu-l mai interesa. Treaba lui fusese rezolvată și apa curgea prin canalul de irigație. El o știa. Cu toate acestea, a fost

bucuros să-i vadă dând tăcuți din umăr și când ei s-au hotărât să pornească spre rezervor, i-a urmat.

Corpul lui Bryman a fost tras afară și întins pe marginea bălții. Cei doi paznici legați și încă fără cunoștință, au fost scoși și ei din apă și puși pe uscat.

În sfârșit, cu ajutorul puștilor abandonate de către fugari, au scos din uz sistematic mecanismul rezervorului. Tot ceea ce era din lemn a fost distrus și resturile aruncate în baltă.

Nu le-a trebuit decât un sfert de oră, fără a rosti un cuvânt, ostenindu-se cu luna deasupra lor în chip de felinar. Apoi Dylan a aruncat cât colo pușca de care se servise și era ridicat. O clipă el a privit apa curgând. Nici un cuvânt, nici un gest. În sfârșit, Jack s-a lepădat de revolvere și le-a aruncat la pământ.

— S-a făcut, a zis el.

Kija a privit apa și a spus:

— Tu întoarce-te la Sanwooten. N-ai văzut și n-ai făcut nimic. Măine apa va fi pe pământul tău și te vei arăta foarte surprins. Cred că ea va rămâne aici. La Sanwooten se află un băiețel care te așteaptă.

— Așa am să fac, a făgăduit Jack Monolyo.

El privea apa ca hipnotizat și își spunea că porumbul va fi mare și frumos. Că el nu era în urmă cu lucrările agricole. Își spunea că multă vreme va mulțumi întâmplării care dădămasse în noaptea aceea rezervoarele de apă...

— La revedere, a rostit el.

Și a pornit, urmând șanțul încetișor. Kija a șovăit o clipă înainte de a se hotărî să-l urmeze, pentru a-și căuta caii. Dylan a fost mulțumit de a se găsi o clipă singur, mulțumit de to și îndeosebi, de ceea ce Jack nu le mulțumise...

*

Nu a fost defel greu de adunat cireada și de-a o face să părăsească împrejmuirea. Pentru a conduce o sută de capete de vite drept pe cărare nu erau de ajuns douăzeci de cowboy. Însă pentru Dylan și Kija aceasta nu era o problemă.

Și formidabila cireadă s-a angajat în trap pe pământul

arat. Era fantastică încâlceala de spinări, de coarne și de boturi pe care le arginta luna. Un adevărat flux! Copitele frământau pământul gras, distrugând frumoasele rânduri, proaspăt curățate de buruienile dăunătoare. Un adevărat cataclism! În ceața verde-albăstruie de pe câmpie, Dylan și cu Kija mâneau cireada printre ogoare, călcând și zdrobind semănăturile crescute. Semănături pustiite, în ruină! O forță uriașă! Își goneau armata de bovine ce scoteau mugete înăbușite. Ucideau pământul pe care alții îl reînviaseră... Ei înaintau. Nu erau decât doi oameni nu mai mulți de atâți. Doar doi oameni, însă cu o hotărâre sălbatică de a face să plătească vinovatul prețul mâniei lor. Doi oameni mărunți, dar furioși, unul urmându-l pe celălalt... pentru ce oare? Din plăcere? Avea puțină importanță, da! Împreună!

În urma cirezii pământul își schimba culoarea. Ea nu mai ținea seama de ordinea rândurilor semănate, nici suferințele săpăligii. Lăsa în urmă un pământ dezolat, care în curând alte pluguri îi vor reda sănătatea.

Apoi au apărut colinele împădurite, întunecate și nemișcate, ca niște animale mari și înțelepte.

— Aici e locul, a spus Kija.

A galopat înaintea cirezii agitându-și pălăria. Doar el singur le-a silit pe vitele din frunte să se întoarcă și după o manevră rapid executată, marea mugitoare nu mai era decât un vârtej încetinit ce se răsucea în jurul său, ca o apă aspirată de către o trombă.

Kija l-a reîntâlnit pe Dylan la ieșirea din câmp. El transpira din abundență și chipul îi lucea la lumina lunii.

— Hei! l-a strigat el. Să le lăsăm aici deocamdată.

Dylan privea colinele:

— Mai exact, ce vrei, Kija?

— Ce vreau eu?

Kija și-a șters fața cu dosul mânecii și a spus fără ură:

— Vreau să-l ruinez pe Hicklebery. Să-l reduc la zero. Vreau să-i iau tot ceea ce i-au adus cele două sute de vite furate de la Sam Blooden.

— Bun.

— Se conturează colinele. Dincolo de ele se află casa lui Hicklebery. În locul celei a lui Sam. Vom face un ocol și vom ajunge acolo.

— Bun, a spus încă o dată Dylan. Dar părerea mea este că te vei arunca direct în gura lupului.

— Este posibil, a spus Kija. Ți-e teamă? Dylan s-a strâmbat. Se simțea bine și junghiurile dureroase din cap îl părăsiseră.

— Ador asta, a spus el dând pinteni.

Kija l-a urmat cu un surâs crispat pe buze. Și el era totuși puțin neliniștit.

Cireada s-a întors strivind fără milă toată suprafața unei plantații de tutun.

CAP. IV

FLĂCĂRI ȘI CENUȘĂ

Pe aici totul părea a fi aproape frumos. După colinele înconjurătoare, a apărut casa lui Mavos Hicklebery, albă și masivă, ascunsă în parte de grupuri de copaci cu frunze tremurătoare. Ea oferea privirii niște pereți singuratici, cu ferestre închise și mute. Vântul sufla în jurul casei un cântec ușor. Nici o lumină, nici un zgomot, afară de orăcăitul câtorva broaște râioase și de râsul unui huhurez destul de îndepărtat, ascuns într-o tufă. Casa era acolo și se părea că-i așteaptă.

— Este teribil de calm pe aici, a șoptit Dylan oprindu-și calul.

Doar clinchetul zăbalelor și scârțâind jalnic al curelelor păreau formidabile.

Kija pândea în noaptea lividă:

— Am ajuns prin spate. Firește, nu-i nimic de temut din această parte.

— Ce facem cu caii?

— Să-i ducem acolo, chiar în fața acelei surpături: la gardul viu.

Un gard de magnolii. La un pas de acolo. Și-au lăsat caii și-au scos armele și acestea erau, ca și privirile, îndreptate spre casă.. Ajunși aproape de gardul viu, nimic nu se mișca, nu se simțea nici un freamăt. Un calm total.

Primul a sărit jos Dylan și a prins hățurile de o creangă. Fără a fi totuși în floare, magnoliile răspândeau deja miros. Un miros pătrunzător și greu, pe care vântul ușor nu-l făcea

să devină prea apăsător.

— Și acum tu, a zis el.

El s-a întins la marginea gardului tufos, cu arma pregătită de tragere, supraveghind împrejurimile, în timp ce Kija pune la rândul său piciorul pe pământ. Asta nu i-a luat decât câteva secunde.

— Nimic?

— Nimic, a spus Dylan.

El a aruncat o privire lui Kija, pentru a-i cere sfatul. Acesta din urmă părea un fel de fiară sălbatică, cu ochii holbați, mișcându-și buzele. El a șoptit:

— Rămâne de sperat că nimeni nu ne va lua de acolo caii... în caz că lucrurile vor lua o întorsătură rea.

— Acesta-i un risc posibil.

Kija a fost de acord și a mai adăugat:

— Va trebuia să facem ceva și încă imediat:

— Ce anume?

— Să străbatem acest spațiu până la casă. Aproape cincizeci de pași pe loc descoperit... Și locul este mult prea liniștit! Presupun că ne așteaptă. Căci au aflat într-un fel sau altul. Sau din întâmplare, ne-a văzut vreun tip sosind... îmi imaginez chiar că vreo doi se află în spatele acestor ferestre blestemate, cu câte o pușcă în mână. Ne vor împușca ca pe niște iepuri. Ei nu pot să fi aflat despre noi. Indivizii pe care i-am pus pe fugă merg pe jos. La această oră n-au făcut nici jumătate de drum.

— E o presupunere, a fost de părere Kija. Un ins călare ar fi putut auzi împușcăturile și să fi dat peste ei... Cine știe!

— Firește! a admis Dylan. Totuși, nu putem rămâne aici toată noaptea.

Kija a râs înăbușit și nervos.

— Ei drăcie! Desigur că nu, a spus el. Interesul nostru este să nu rămânem aici decât foarte puțin timp... Acoperă-mă!

Kija a sărit, alergând în vreo două zigzaguri. Dylan s-a aruncat grăbit la pământ și a luat la ochi ferestrele negre, așteptând neliniștit să audă zgomotul vreunui geam spart și flacăra vreunei împușcături. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Fără a fluiera nici un glonț. Kija a ajuns la peretele casei și s-a făcut una cu pământul. Se distingea clar la lumina lunii. O clipă el a rămas întins lângă lemnul alb, cu totul nemișcat, apoi s-a întors și a agitat mâna.

Și dacă apărea vreo surpriză? s-a întrebat Dylan. Și dacă îl aștepta cineva? Nici nu-i venea să se gândească la asta!

El s-a ridicat și a sărit în zigzag, ca și cum o făcuse Kija, a străbătut distanța descoperită și s-a întins la picioarele tovarășului său. S-a înălțat. Ochii lui Kija râdeau.

— Zero pentru presupunerea noastră, a glumit.

Dylan i-a întors-o printr-o strâmbătură.

Pentru o clipă cei doi și-au potolit bătăile inimii. Când și-au revenit, Kija s-a târât pe lângă perete în direcția fațadei cu intrarea principală. Dylan l-a urmat.

Ajuns la colț, Kija a riscat o privire, ridicându-și capul la înălțimea peronului. La o secundă după asta, el s-a retras înapoi.

Dylan, care a vrut să-l întrebe, s-a pomenit cu mâna lui Kija aplicată violent pe gură și a trebuit să dea înapoi împins din față.. După ce s-a retras un yard sau doi, mereu lipit de perete, Kija s-a oprit. El i-a explicat cu glas scăzut:

— Este un tip în fața ușii. Pe peron. Am dat aproape cu nasul de cizmele lui.

El s-a sprijinit de perete și a oftat adânc.

— Iată ce am să fac. Voi ocoli casa. Tu vei număra rar până la cincizeci, apoi te vei arăta la vedere. Atunci voi fi de cealaltă parte. El își va întoarce capul spre tine și eu hop!

— OK.

Kija s-a îndepărtat numaidecât. Cu inima bătându-i cu putere, Dylan l-a lăsat să treacă de colțul casei, apoi s-a retras spre peron și s-a urcat pe el. Când a ajuns la colțul peretelui, a început să numere...

12... 13... 14...

De cealaltă parte a curții, o mogâldeață abia vizibilă fugea printre copaci și putea să observe baraca iluminată a cowboy-ilor. Câteodată trecea o umbră prin fața vreunei ferestre...

...22... 23... 24...

Și dacă se ivește vreun obstacol?

47... 48... 49... 50...!

Poate chiar întemeiat?... Umbra a trecut prin fața ferestrei cabanei în direcția ușii. Ușa!... Ea rămânea închisă. Umbra a pășit mai departe.

67... 68...

Kija trebuia să aștepte, trebuia să se întrebe... ce se petrecea...

Dylan s-a ridicat și a înaintat la vedere. Marginea peronului îi ajungea până la jumătatea pieptului. El a văzut imediat un om sprijinit de un stâlp al verandei, cu privirea îndreptată spre câmp. Fuma liniștit, cu degetele prinse de centură.

Dylan a făcut încă un pas, mirat că celălalt nu-l văzuse încă. Aproape că l-ar fi putut atinge.

— Hei! a făcut Dylan.

Trezit din visare, omul a sărit, ca un arc care se destinde, bâlbâind ceva.

Dylan a mai înaintat. Și Kija nu era acolo. Se afla doar la doi-trei yarzi de colțul casei și de om.

— Ce este?

Kija! Bunule Dumnezeu! Kija...

— Mă aflu la Hicklebery?

Sufocat de această apariție neașteptată, fără a înțelege încă, omul s-a aplecat. În același timp, Dylan l-a recunoscut a fi unul din cei trei derbedei care năvăliseră în camera de hotel.. Acesta trebuie să-și fi dat în sfârșit seama și a încercat un gest, dar nu destul de rapid. Țeava Remingtonului l-a lovit în frunte și fără un strigăt, omul s-a întins la pământ.

După numai o secundă, Kija a apărut de după colțul casei. După o aruncătură de ochi în direcția barăcii, s-a apropiat, chircit, legănându-se ca o rață. A înțeles imediat ce se întâmplase. În fața corpului nemișcat al lui Slowe.

— Încă unul, a spus Dylan. Am dat peste un sentimental așezat pe o bancă.

— Va rămânea mai departe așezat pe bancă, dormind?

— Nu poate să rămână aici. Dacă va ieși vreunul din cabana aceea...

— Aceasta-i și părerea mea, a confirmat cu convingere Kija.

El s-a ridicat și a sărit pe peron. Dylan l-a urmat.

Fără a socoti ușa cu geamuri, pe fațadă se găseau trei intrări. Una singură, la stânga ușii principale, era luminată, pe jumătate acoperită din interior de o perdea.

— Este un paznic și la această ușă, a șoptit Kija.

Dylan s-a ghemuit și a cercetat cu privirea curtea. Kija s-a ridicat încet. Vârful pletelor roșiatice, apoi fruntea, apoi ochii i-au fost covârșiți de lumină. Pe buze i-a apărut un surâs rece. A făcut un semn și Dylan s-a întins lângă el.

— Se află acolo, îl văd.

El s-a ridicat dintr-un salt și smulgând plasa de țânțari, s-a năpustit în încăpere. La o secundă după asta, Dylan procedând la fel, a tras rapid perdeaua în urma lui. Când s-a întors, l-a observat pe Mavos Hicklebery, palid, care se ridica încet la capătul unei mese mari, ținând încă în mână piersica ce o mânca.

— Bună seara, a spus Kija.

Surprinderea lui Mavos Hicklebery n-a durat decât o secundă. Omul era înzestrat cu un sânge rece uimitor. Desigur că devenise palid și a mai trecut până și-a recăpătat culoarea normală, însă aproape imediat a început să mestece îmbucătura de piersică ce-i umfla obrazul. În ochii întunecați îi sclișea o lumină sarcastică. El a mestecat, a înghițit și a pus sâmburele în compotieră.

— Bună seara, a răspuns el.

Dylan nu și-l imaginase astfel. El se aștepta la totul, dar nu să se găsească brusc în fața unui ins aproape bătrân, cu ținută dreaptă și îmbrăcăminte îngrijită, cu o savantă alegere a gustului.

La acest om cu chipul puțin ridat și părul îngrijit, totul era desăvârșit, dacă nu onestitate, atunci cel puțin respectabilitate. Și apoi, favoriții impecabil îngrijiți, unghiile manichiurate cu grijă... Trăsătura caustică a buzelor era singura notă discordantă. El s-a sprijinit cu o mână de masă

și a arătat cu cealaltă fereastră. Fără a se sinchisi de revolverul îndreptat asupra sa și de aerul mai degrabă sinistru al lui Kija, a întrebat încetșor:

— Aceasta-i o obișnuință?

Kija a mârâit:

— Vrei să ne lipsești de glumele tale, căpitane Hicklebery?

Hicklebery și-a pierdut zâmbetul. El a devenit dintr-o dată foarte serios. Și-a reluat încet locul pe scaun, cu chipul luminat din plin de lampa cu petrol care trona pe masă.

— Bine, a spus el.

— Mâinile pe masă!

Camera nu avea decât o ușă ce dădea probabil în hol. Dylan s-a îndreptat spre ea și s-a sprijinit de canat. Se găsea în dreptul lui Hicklebery, supraveghindu-i centura cu arme. Cele trei lămpi de perete făceau să tremure umbrele proiectate pe ziduri.

Hicklebery și-a pus mâinile sale îngrijite pe mahanul mesei și a spus:

— Bine. Este zadarnic să joc mai fin cu tine, nu-i așa, Britton? Ce ar fi să mi-l prezinți pe acest... domn care te însoțește?

Pe chipul lui Kija s-a așternut un calm straniu. Avea aerul foarte liniștit. Neglijent, el și-a tras un scaun și s-a instalat la celălalt capăt al mesei. Revolverul îi era îndreptat direct spre pieptul lui Hicklebery. El a spus:

— Tu i-ai pus pe zbirii tăi să-l bată numai pentru că mă însoțește. Înțelege că el are de reglat o datorie...

Hicklebery a dat din cap.

— Sigur, a spus el. Întocmai ca și tine, nu-i așa, Britton?

— Da, întocmai ca și mine, pentru Sam Blooden, a precizat Kija.

Celălalt s-a prefăcut mirat:

— Se numea Blooden?

Și Kija s-a albit la față... și degetul lui arătător s-a apropiat de trăgaci.

— Nu te juca cu asta! a mârâit el.

Hicklebery l-a înțeles. El nu și-a putut stăpâni o tresărire.

Poate pentru a-și ascunde această teamă, pe care nu știuse să și-o rețină, el a atacat: cu privirea severă:

— Sunteți nebuni, amândoi... nebuni de legat. V-ați aruncat în gura lupului. Cum sperați să ieșiți din ea?

— Noi de-abia am intrat în ea! a spus Kija.

— Asta a fost ușor. Însă, dintr-o clipă într-alta poate să intre unul dintre oamenii mei. Eu aproape că mă așteptam să veniți. Acela care vă va găsi aici, va trage imediat. N-aveți nici o șansă.

— Un argument în plus pentru a ne grăbi, i-a aruncat-o Dylan.

— Ce poți să-mi faci, Britton? Ce vrei? Poate bani? Ești nebun!

— Știu ceea ce vreau, a spus Kija. Știu ceea ce a fost și ceea ce este deja. Voi putea să continui fără ca tu să mă vezi aici. Am vrut să te reîntâlnesc și vreau să-ți cer un lucru.

— Vorbește.

Kija s-a ridicat de pe scaun și a spus:

— Vreau să te ruinez, căpitane Hicklebery, cum l-ai ruinat pe Sam Blooden furându-i vitele. Pur și simplu, asta vreau. Vreau ca de mâine să te retragi, să semnezi o recunoaștere a faptelor tale și să te retragi. Să vinzi pământurile tuturor acelor care-l posedau la Sanwooten, la același preț cu care ți l-au dat. Vreau să vinzi toate pământurile și cirezile. Asta-i ceea ce vreau. Ca tu să dispari.

Hicklebery a zâmbit:

— Numai atât?

— Altceva nimic. Asta vreau. Vei semna o hârtie aici, înainte ca eu să nu te dobor. Hoții de cai se spânzură, căpitane!

Omul a clătinat din cap.

— Ești nebun, a repetat el... Niciodată nu voi face asta și tu o știi, Britton. Ești prins în capcană în acest moment. Omul pe care l-ați înlăturat în fața ușii mele trebuie să-și revină în vreo zece minute. Niciodată nu voi semna ceea ce ceri, Britton... Și chiar dacă mă vei obliga, uiți că sunt un fermier onorabil, că eu fac să trăiască Sanwootenul. Voi

semna sub amenințarea armelor, asta e totul. Și cuvântul meu va valora mai mult decât al tău și cel al tovarășului tău... Voi sunteți semnalați ca niște oameni periculoși în oraș la ora actuală.

Și a surâs din nou, continuând:

— Și dacă tu vei trage?... Asta va însemna un mort oarecare. Am oameni la etaj. Ei trebuie de altminteri să se fi nelineștit în acest moment, auzindu-ne vorbind.

Kija a aruncat o privire lui Dylan și acesta și-a ciulit urechile. Culoarul rămânea tăcut. El a făcut un cap.

— Cum vrei, a suspinat Kija. Atunci află că totul va fi după cum am spus, în ciuda tuturor. Eu am vrut să-ți ofer această șansă... însă mâine vei pleca totuși din Sanwooten și-ți vei oferi pământurile vânzării publice... în prezent este prea târziu pentru noi semănături?

Hicklebery și-a încruntat sprâncenele...

— Prea târziu? s-a mirat el.

Kija i-a explicat grăbit:

— Am venit călare peste câmpuri...

— Ce însemnătate au o urmă sau două de cal?

— ... gonind în fața noastră peste o sută de capete de vite, a continuat Kija. Ele așteaptă în spatele colinelor, în ceea ce era mai înainte o cultură de tutun. Vitele tale. Hicklebery și poate printre ele și încă vreo câteva vaci de ale lui Șam Blooden.

Hicklebery a devenit îngrozitor de palid. El s-a ridicat speriat și a bâiguit:

— Minți!... Asta-i... asta-i o minciună!

— Mai încet. Hicklebery, l-a dojenit Kija foarte liniștit.

— Întreabă-l pe prietenul meu. În afară de asta, toți paznicii tăi au avut cea mai frumoasă frică din toată viața lor. Doi sunt încă acolo și un altul nu se va înapoia niciodată. L-am recunoscut: era cu tine când ai venit să-l jefuiești pe Sam.

— Bryman! a șoptit Hicklebery.

Părea îmbătrânit dintr-o dată. Un bătrân tremurând.

— Poate, a spus Kija... Și mai mult. Tu nu vei putea să-ți cumperi suficiente semințe în acest sezon ca să-ți refaci

câmpurile răvășite. Nu-ți va ajunge pentru asta toată averea. Ei, cei de la Sanwooten, o vor putea. Căci tu le vei vinde totul, Hicklebery. Totul s-a terminat pentru tine, alegerea viitoare, totul. Tu vei vinde și fiecare va cumpăra semințele de care are nevoie... Noi vom pleca și vom mâna vitele pe ce a mai rămas din ogoarele semănate. Nu vei putea opri nimic: o împușcătură și animalele vor pleca singure. Nu vei avea nici măcar aceste animale...

— Sunteți nebuni! a urlat Hicklebery. Nebuni cu adevărat! Vă voi opri! Eu...

— Cum să ne oprești? Cu cine? Noi vom fi departe... Să ne oprești? Am să vorbesc: poate că nu mă vor crede imediat, dar se vor face cercetări, se va pune întrebarea cum a putut deveni Mavos Hicklebery așa de respectabil... Ești un idiot, Hicklebery. Un idiot.

Kija s-a ridicat. Era și el palid.

— Sam Blooden era în vârstă și el, a spus Kija. Și tu l-ai ucis.

— L-am ucis! a răcnit Hicklebery.

Într-o clipă Dylan, mișcându-se perdeaua de la fereastră din spatele lui Kija, a tras. Deja Kija i-a urmat exemplul. Corpul uriaș al lui Skodenko s-a întins înainte cu un zgomot clar de sticlă spartă.

S-a stârnit imediat o cavalcadă în hol. Pe fața lui Hicklebery s-a întipărit o expresie de nebunie și dușmănie fără de margini.

Dylan a întors cheia de la ușă în clipa când o forțau două sau trei perechi de umere solide. Lemnul a plesnit. El s-a aruncat la o parte, îndreptându-și arma spre Hicklebery. Omul avea aerul unui adevărat nebun, atât de descompuse îi erau trăsăturile. Alb, jilav, cu chipul hărțuit de ticuri, nu făcea nimic altceva decât să se țină înțepenit la capătul mesei, un pic aplecat înainte. Ochii îi umblau de la de la Dylan la Kija, cu o iuțeală extraordinară. Și de-abia dacă avea timp de vreo secundă să acorde atenție corpului nemișcat al omului ce reprezenta mâna sa dreaptă.

— Blocați ușa! urla el. Înconjuțați ca... N-a terminat și gemând înfundat, s-a prăbușit. În spatele ușii. Ceilalți

găsiseră ingenios să tragă la întâmplare. De trei ori lemnul a zburat la înălțimea omului. Un glonț a pulverizat compotiera. Al doilea s-a pierdut. Mavos Hicklebery a gemut sub impactul acestuia din urmă.

Alb ca varul, cu mâna ținându-se de antebrațul stâng, el s-a ridicat strigând insulte și porunci.

— Repede! a strigat Kija.

Din două salturi Dylan a fost alături de el în fața ferestrei.

— Aruncă o privire și s-o pornim de aici! a răcnit Kija. Și a sărit peste corpul lui Skodenko.

Ușa scârțâia sub loviturile umerilor celor de afară. Kija a tras o dată prin lemn: s-a auzit un țipăt și niște înjurături. Armele răspândeau un miros acru de pulbere arsă.

— S-a sfârșit, căpitane Hicklebery! a scrâșnit Kija. S-a terminat!

Era transpirat, cu chipul neînduplecat și încordat. Cu mâna stângă el a apucat lampa de petrol de pe masă și i-a smuls abajurul de aramă cizelată..

— S-a sfârșit! a mai strigat el.

— Repede! Sosesc!

El și-a subliniat aceste cuvinte cu un foc în direcția umbrelor ieșite din baraca cowboy-ilor, care s-au îndepărtat cu strigăte pentru câteva secunde. Kija a aruncat cu toată puterea abajurul în lampa de perete ce ilumina pâlpâind ușa. A avut loc ceva ca o explozie înfundată, amestecată cu un zgomot de sticlă spartă. A izbucnit o lumină strălucitoare și în lungul peretelui a coborât până la podea o dâră lungă de petrol aprins. Simultan, Kija a apucat o altă lampă și s-a repezit spre Dylan:

— Treci!

Și în timp ce Dylan escalada fereastra, el a spart rezervorul de sticlă al lămpii și a dat foc perdelelor. Flacăra s-a ridicat veselă și periculoasă până în tavan în câteva secunde.

Zdrobit, Hicklebery nu se mai mișca. Privea cu ochii ieșiți din orbite răsucirea flăcărilor pe pereți, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă, ca și cum tot ceea ce vedea nu era decât un vis înfiorător. Strângea cu degetele pumnul mâinii

stângi, cei atârna pătat de sânge.

— Pentru Sam Blooden! a urlat încă o dată Kija.

A aruncat lampa într-un colț al încăperii și a văzut-o spărgându-se și răspândind foc pe podea și perete, într-un uriaș glob strălucitor. Apoi s-a aruncat pe fereastră. Au răsunat trei focuri de carabină și Dylan a văzut săltând lemnul de pe perete la un deget de fața sa. Nu s-a gândit deloc să răspundă și s-a avântat înainte. Din două salturi a ajuns la capătul verandei, s-a sprijinit cu o mână și a sărit pe deasupra balustradei. S-a simțit ușor și s-a întins imediat. Aproape instantaneu l-a prins de mijloc corpul lui Kija, care se rostogolea și el la pământ.

— Dumnezeule! a exclamat el. S-a zis cu cuibul de viespi, hai?

— Definitiv! i-a aruncat-o Dylan.

Și așa era. În noaptea clară stăruia o forfotă de strigăte, chemări, de umbre ce alergau și se îmbulzeau. Hicklebery urla în interiorul casei. Se puteau vedea flăcările jucând vesel în toată camera, focul care covârșea noaptea cu scânteii roșii.

— Trebuie să spălăm putina! a strigat Dylan. Într-o secundă vor fi cu toții în spatele nostru!

Din baracă au coborât în fugă patru oameni. Au ajuns în curtea scaldată de lumina lunii, cu puștile ținute gata să pornească în fugă. Kija a tras. El n-a putut să știe dacă a făcut ceva, căci în același timp cei patru temerari s-au lăsat la pământ... Și au deschis imediat focul în direcția colțului peronului. Țărâna care împrăștia fața lui Dylan l-a făcut pe acesta să se retragă rapid. Kija mormăia cu fața zgâriată de o împrășcare de pietriș. Strigătele și lipsa de lumină deasupra celor doi chiar pe peron, ea și urletele lui Hicklebery tot mai puternice, i-au îndemnat pe fugari să ia o hotărâre.

— Să o întindem acum! a șoptit Dylan.

S-a retras, a ajuns la perete și s-a ridicat, în același timp în care a tras asupra sa unul dintre oameni, a apăsas și el pe trăgaci. Nările i-au fost asaltate de un puternic miros de lemn ars și de sulf, iar un glonț a perforat peretele aproape

de fața lui. L-a văzut pe individ clătinându-se pe deasupra balustradei și izbindu-se de pământ.

— Ca la război, Dylan... și-a spus el. Trebuie de tras și de trăit.

— Kija? a strigat el.

Kija era în picioare, îl ajunsese și apucându-l de mânecă, l-a tras după el. Ei fugeau din toate puterile în lungul casei. Au ieșit de după colț, la loc deschis și au dat nas în nas cu doi cowboy, care ajunseseră aici fără zgomot și aplecați, dând dovadă de multă precauție, evident ca să-i surprindă pe la spate. N-a mai fost de mirare că cei doi oameni s-au pomenit loviți în frunte de țeștile revolverelor. Au alunecat jos fără un strigăt.

— Să mergem! a mai spus Kija.

Gardul viu nu era decât la cincizeci de pași și ca să ajungă la el aveau de parcurs un spațiu, în care era de temut un foc deschis pe neașteptate de către adversari, în jur gloanțele zburau în adevăratul înțeles al cuvântului. Prea adevărat.

După douăzeci de pași s-a dezlănțuit infernul.

— Pe cai! În galop! a urlat Kija.

Dylan a sărit, convins că era urmat în elanul său de către Kija. Plumbii zgâriau pământul la un yard în fața lui. Nu auzea decât strigăte și împușcături. S-a rostogolit în tufiș și a nimerit-o rău. Crengile îi zgâriau cu cruzime fața, până la sânge. Dar nu se sinchisea deloc și fugind ca un iepure, a aterizat înnebunit la picioarele calului. Aici s-a ridicat.

A observat imediat că Kija nu-l urmase și l-a invadat o sudoare de gheață.

Kija...

S-a întors cu arma îndreptată înainte.

Kija era pe burtă în mijlocul spațiului descoperit, înfricoșător de vulnerabil și ținând piept de unul singur hoardei îndârjite care luase poziție lângă casă. Cu puțin peste o duzină de oameni.

— Kija! a urlat Dylan.

În aceeași clipă, Kija a tras și unul din oameni s-a prăbușit greoi, aruncându-și pușca în aer.

— Afurisită treabă!

Dylan n-a făcut decât un salt spre cal și și-a apucat pușca din șa. A armat-o și a început să se apropie cu grijă de pereții albicioși ai casei. A zărit, deslușit, doi cowboy rostogolindu-se la pământ, pe care i-a secerat cu focul său grăbit. Nu i-a mai văzut pe ceilalți, nici sclipirile focurilor care izbucneau în direcția sa, nici crengile smulse în jurul lui... Și încă al naibii de repede! Nici fumul care ieșea din casă în rotocoale durdulii. Nimic. În afară de Kija întins pe burtă... care; în sfârșit, s-a hotărât să se retragă.

Când s-a aflat aproape de el și-a încărcat în mod conștiincios cu cartușe magazia goală a carabinei.

— Sângerezi? I-a întrebat Kija.

Era foarte calm și de-abia răsufla.

— Nu-i nimic și și-a șters distrat fața.

— Ține!

Kija a prins pușca. El a desfăcut frâul calului și a sărit în șa.

Dylan a tras lovitură cu lovitură ultimele cartușe, întinzând imediat jos haita ce năvălea. Fără a pierde o secundă, a sărit și el în șa și a dat piteni. Ei au străbătut ca doi bolizi gardul viu, repezindu-se în galop strâns în direcția colinelor.

*

În această vreme, Mavos Hicklebery ieșise în curte, încremenit, de unul singur. Stătea acolo absent, indiferent, mut și nemișcat. La picioarele sale, omul căzut pe peron cu câteva clipe mai înainte suferea în tăcere, cu mâinile crispate pe rana de la gât. Mavos nu-l vedea deloc.

Era în picioare, buimăcit, ținându-și mereu strâns palma rănită. Elegantul său costum era murdar și zdrențuit. Părul cenușiu îi atârna în dezordine. „S-a sfârșit”, căpitane Hicklebery! „S-a sfârșit...”

Privea flăcările sforăitoare, izbucnite prin ferestre. Flăcările care se răsuceau, care se prelungeau, care se înălțau în jerbe. Le privea urcând pe pereți cu o viteză uimitoare și căldura lor făcea să-i tremure obraji.

Împușcăturile încetaseră dintr-o dată fără să fi observat

asta. El privea flăcările. Luna era foarte strălucitoare și umbra lucrurilor avea fragilitatea unei speranțe imposibile.

Și subit, câțiva inși au apărut în fața lui, a acestui om cu părul în şuvițe încâlcite pe frunte, care bombănea ceva în neștire, în fața unor oameni ce-l priveau nedumeriți și speriați.

— Ce este? a întrebat el cu glas pierdut.

— Aceia au fugit, i s-a adresat gâfâind unul dintre ei. Au fugit călare!

— Au fugit amândoi... Da... da... Britton și metisul... Britton!

Furia l-a cuprins din nou pe Mavos Hicklebery, ieșind miraculos din năuceala lui. Pentru o secundă ochii i-au sclipit în mod periculos.

— Ucideți-i! a urlat el. Prindeți-i!

— *OK, boss!*

Și oamenii au dispărut, iar Hicklebery s-a găsit singur în fața dogorii ce vuia, ajungând la acoperiș. Galopul cowboy-ilor săi cutremura pământul și câteva minute mai târziu nu-l mai deranja nimic.

La piciorul colinei, Kija a oprit calul și l-a așteptat pe Dylan. Când acesta a fost lângă el, l-a întrebat:

— Și acum?

— S-ar spune că am scăpat de ei.

Kija a avut o strâmbătură îndoielnică:

— Nu cred într-asta. Nu vor lăsa să le scape o bucată ca asta. În două minute ne vor ocoli pe la spate.

— De asta mă tem și eu.

Vorbind, Dylan și-a încărcat butoiașul revolverului și și-a introdus arma în toc. Chipul îi era verzui în lumina lunară, strălucind de transpirație.. Din lovitura primită curgea înspre colțul buzelor un firicel întunecat. Kija a oftat. El și-a întrerupt încărcarea coltului său pentru a schița un zâmbet:

— Mergem încolo?

— Ar fi bine, a spus Dylan, însă...

Și a aruncat o privire în urmă.

Poalele colinei erau pustii. Foarte aproape de ei, panta urca destul de abrupt.

— Acum însă, la cireadă! a strigat Kija.

Și a făcut un gest spre depărtări, în direcția câmpiei. Acolo, în mijlocul ogoarelor, era ceva ca un fel de baltă mare, întunecată, mișcătoare.

— Eu rămân aici, a spus Dylan.

— Cum?

— Rămân aici. Ei vor veni. E tot una dacă mergem împreună la cireadă sau rămân aici. Rămân aici și să-mi lași carabina și cartușele. Am să-i rețin cât voi putea. Tu grăbește-te, adună animalele și întoarce-te.

Kija a încercat să-i răspundă.

— Nu-i vreme de discutat! I-a prevenit Dylan descălecând. Iată-i!

Dincolo de coline se auzea clar galopul cailor și strigătele oamenilor.

— Dar tu vei...

— Repede!

Dylan și-a aruncat frâiele pe un boschet. El a întins mâna fără a-l privi pe Kija, scrutând marginea colinei.

— Rămâi câteva minute, nu mai mult! i-a atras atenția Kija.

El a desprins pușca, a căutat prin buzunarul șei după cartușe și a lăsat totul la picioarele lui Dylan.

— OK! i s-a adresat prietenului său.

Kija a pornit în trombă, slobozind, strigătul indienilor siuși. În aceeași clipă, grupul de urmăritori a ieșit la iveală de după colină. Dylan s-a aruncat la pământ, ascuns după o piatră lată. Călăreții se rostogoleau la vreo treizeci de yarzi, ca niște umbre ireale printre arbuștii scheletici și rari. Ei porniseră pe urmele lui Kija. Dar Dylan și-a încărcat arma și a introdus un cartuș pe țeavă. S-a ridicat încet, a țintit fața primului călăreț și a apăsât pe trăgaci, tocmai când omul și calul dispăreau după un tufiș pierdut în mijlocul câmpului. A auzit un strigăt în timp ce el a armat și a tras din nou.

Atunci călăreții și-au oprit șarja și au sărit jos. S-a stârnit o forfoteală mare de siluete confuze.. Noaptea a fost străpunsă de primele lătrături ale colturilor. Gloanțele spulberau crengile de deasupra lui Dylan.

CAP. V

AU PLECAT DOI OAMENI

Dylan s-a sprijinit de stâncă cu carabina la umăr. În fața lui noaptea era pustie și calmă. Nimic altceva decât suprafața arată a câmpului, cu pândarii aflați în tufișuri la vreo treizeci de pași, în spatele cărora se aflau și caii, de unde urma un fel de cărare îngustă.

Și nici un zgomot.

Dylan a bombănit supărat pe vânt, care agita frunzele de deasupra capului său, împiedicându-l să deosebească vreun zgomot ce l-ar fi prevenit dacă cei de colo ar fi înaintat, căci era sigur că se apropiau...

Împușcăturile n-au durat mai mult de treizeci de secunde. Timpul în care urmăritorii au putut să se dea jos de pe cai, să se facă una cu pământul și să-și revină din surpriză. Apoi totul a devenit tăcut. Abia se auzeau în depărtare câteva mugete venite de la cireadă.

Cât timp trecuse? s-a întrebat Dylan. Un minut? Două?... Și cât timp îi trebuia lui Kija să pună cireada în mișcare?

Era absolut sigur că ei înaintau. Instinctiv, o sudoare sărată și rece îi producea frisoane pe spinare. Durerea a început din nou să-i pâlpâie la tâmple, iar ochii îi ardeau..

El s-a mai ridicat puțin. Pământul era întunecat în umbra colinelor. Șirurile de ierburi se aplecau sub suflarea vântului.

Și-a lipit patul puștii de umăr, cu degetul arătător pe trăgaci. Fierul i s-a părut rece. Cotul sprijinit pe stânca lată a început să-i tremure.

Timp de o secundă l-a cuprins dorința de a lăsa totul baltă și de a se ridica și fugi. Prin cap îi umblau imagini dezgustător de scârboase: revedea lămpile spărgându-se ca niște stele de foc la de ungherele casei, fața palidă a lui Hicklebery, care încerca să tăgăduiască și care pur și simplu se zbate pentru a șterge probele ce-l învinovăteau. Un dezgust. Și-l mâna dorința de a se găsi la o sută de leghe de toate acestea; de a fi pe o pistă în tovărășia lui Kija, sau singur și de a nu avea nimic de făcut decât să respire mirosul magnoliilor; dorința de a întâlni pe drum un om fără arme și de a-l saluta cu bună ziua fără grijă...

Era aici, după această stâncă amărâtă și sub acoperișul câtorva frunze tremurătoare, cu pușca gata de a trage. Era aici, iar un altul care se numea Kija Britton se afla mai departe adunând cireada răzbunătoare. Aceste imagini stăruiau, aidoma cum i se impunea de câteva ore numele lui Sam Blooden, acel om bătrân căruia un aventurier fără scrupule îi furase dorința de a trăi și a o lua de la capăt...

Dylan a scrâșnit din dinți. Acesta era locul lui. Aici și el era bun. Și-a ridicat coatele anchilozate și s-a așezat în genunchi. Focul de armă izbucnit brutal i-a oferit o mulțime de surprize. Da la vreo douăzeci de pași, nu mai mult, la rasul pământului acoperit de ierburi încălcite, a țâșnit din gura țevii unei carabine o jerbă lucitoare și sulfuroasă, odată cu fluieratul unui glonț ce i-a trecut la câțiva centimetri de cap. Dar ceva prea sus.

Întins pe burtă, Dylan a răspuns lovitură după lovitură, vizând sclipirea de foc ce trăda locul trăgătorului. S-a auzit un țipăt și dintr-o dată, omul s-a ridicat repede și a fugit.

A mai tras la întâmplare, un pic speriat de acea siluetă ce se rostogolise. Apoi s-a poticnit și s-a rostogolit pe jos gemând.

Și s-a lăsat din nou o liniște totală...

Liniștea...

— Kija... repede! Repede!...

Avea senzația că se găsea acolo de o oră. Știa totuși foarte sigur în adâncul său că greșea în întregime și că doar tensiunea să nervoasă era cauza. Cu toate acestea, în

realitate... de câtă vreme se afla acolo? Din ceafă, i s-a răspândit un fior prin mușchii spatelui. Ei erau aici... Aici, pe undeva prin spate. Nu era decât o senzație, însă destul de puternică! Ca un fel de privire în ceafă, care te obligă să-ți întorci capul. Dylan a simțit că îngheață și s-a întors încet... Crengile... încâlceala crengilor și în spatele lor se afla calul... Și apoi coasta goală a micii coline... Și-a ridicat încet privirea. I-a observat numaidecât printr-o gaură în frunziș. Erau cinci... șase. Șase. Niște umbre aplecate și precaute, ultima dintre ele perfect conturată pe creasta înălțimii. Celelalte coborau tăcute, foarte vizibile în întunericul albăstrui.

Dylan a înțeles imediat. Desigur! Voiau să-l surprindă din spate; în ierburile de pe câmp își lăsaseră unul sau doi inși, pentru a-i distrage atenția.

El s-a pitit ușor sub tufișuri. De unde ceilalți nu-l puteau vedea, ascuns cum era el sub crengi și-a sprijinit carabina în umăr, cu nasul în ferigi. Cu mii de precauții și-a deschis un mic spațiu printre ferigi, ca să-și asigure un câmp de vedere.

Cei șase oameni coborau mereu, în șir, pe mâini și genunchi, panta abruptă și în întregime goală. Pentru ca ei să descopere unde se afla, trebuiau să ajungă la o anumită distanță, favorabilă deschiderii focului. Aceasta n-ar fi fost atunci decât un simplu exercițiu de tir. Un masacru... Cel din urmă se găsea postat în continuare pe culme, pe post de observator...

Dylan și-a strâns și mai mult patul puștii de umăr. A ochit cu grijă în omul ce se afla în frunte. Acesta cobora cu atâta încetineală, încât ochirea devenea aproape constantă. Degetul arătător al lui Dylan s-a încordat pe trăgaci. Timp de o secundă, un spic de orez a acoperit cântărea puștii în dreptul pieptului cowboy-ului... Apoi acesta a coborât vreo câteva degete și Dylan a tras. Umărul i s-a zguduit și ochii i s-au închis un sfert de secundă. Sub picioarele omului au zburat pietrele. El a înjurat și s-a prins cu mâna de panta abruptă, ca de un perete, trăgându-l pe celălalt după el. Dylan a repetat focul. De această dată omul a dat drumul

prinsorii și a rămas suspendat o clipă, înainte de a se rostogoli. Și repede, Dylan a ochit din nou.

Dar n-a mai tras.

Agitându-și pușca, observatorul striga cât putea, dând alarma. Dylan i-a văzut pe oameni încremeniți pe coasta dâmbului, fără a se mai preocupa de el. Apoi, s-au întors în fugă, înfricoșați, ca și cum s-ar fi luat după ei o armată de demoni. Atunci, el a auzit o rostogolire surdă, asemănătoare cu vuietul unei furtuni și niște focuri de armă. Dintr-un salt a fost în picioare.

Masa tumultoasă venea în galop, ca o maree întunecată, cuprinsă de mugete înnebunite... drept spre coline, împinsă de strigătele lui Kija, îngrozită și mai mult de focurile de revolver trase de el din secundă în secundă.

— Dumnezeule! murmurat Dylan.

El s-a grăbit spre cal și l-a încălecat dintr-un salt. Dându-i pinteni, fără a ține seama de ceva, s-a îndepărtat cât mai mult, ca să scape de tăvălugul ucigaș.

Cireada și-a schimbat direcția spre stânga, aruncându-se sălbatic înspre colină. Dylan privea goana de la distanță, recăpătându-și răsuflarea.

Era un spectacol fantastic modul cum această sută de vite se repezea înainte, ca un berbec formidabil. Nu părea să le poată rezista nimic. Înaintau orbește, zdrobind arbuștii, doborând în fața lor tot ceea ce era viu, covârșind totul. O mulțime de coarne fremătătoare, de boturi înspumate; un talaz de spinări săltărețe, cu coarne nemiloase, care mugea asurzitor.

Infernalul asalt a înconjurat colinele și a pornit drept spre casa lui Hicklebery. În urma animalelor cuprinse de panică, Dylan l-a întâlnit pe Kija și i s-a alăturat. Dând pinteni, strigând, trăgând în aer ultimele cartușe din carabină, ei conduceau acum împreună această masă înnebunită. Flăcările incendiului, înalte până la cer, îi orbea ochii ca un fulger uriaș. Casa nu mai era decât o grămadă de jar alb, din care se ridica scheletul negricios al grinzilor. Un vulcan erupt, ce-și revărsa mânia de scânteii și lavă. Lui Dylan i s-a părut că vede niște oameni alergând pe marginea jarului și

de asemenea, niște cai fără călăreți. A crezut că surprinde în tumultul apocaliptic câteva strigăte de turbare și de groază.

Nimic nu oprea animalele înnebunite. Nici chiar acest holocaust infernal oferit în semn de sacrificiu unui diavol ce se apropia cu un vuiet asurzitor. Nimic. Lumina purpurie a incendiului pâlpâia pe spinările vitelor. Din față, câteva siluete ce alergau au tras câteva focuri de armă.

Cuprins parcă de un farmec, Dylan urla ca un posedat. Îl pierduse din vedere pe Kija prin fumul ce se lăsase spre pământ, însă îi auzea strigătele la câțiva pași. Știa că asta era disperarea lui Sam Blooden, care acum, în această noapte, spinteca pământul cu mii de copite.

Gardul viu, în care își ascunseseră caii un pic mai devreme, a fost împrăștiat ca un snop de paie de hoarda furioasă; copacii erau smulși și zdrobiți cu zgomot. Animalele, cu coarnele încurcate între ele, au năvălit mugind. Cinci, zece au pierit în acest fel, strivite de îndată de șarja celorlalte.

Fluxul viu s-a rostogolit spre incendiu, de-a dreptul asupra lui, dar s-a despicat în două în ultima clipă, pentru a se reuni dincolo de barajul de foc. Baraca cowboy-ilor ardea și ea. Mai precis, focul era pe terminate, căci nu mai rămăseseră din ea decât câteva resturi înnegrite și afumate, pe care le călcau în picioare cu sălbăcie animalele. Un om, ultimul pe care l-a văzut Dylan prin fumul des, a încercat să se opună înălțându-și arma. Înainte chiar de a apăsa pe trăgaci, cireada la inundat. Înăbușindu-l pentru totdeauna în cenușă și mazăgă. Ultimul pe care l-a văzut Dylan...

Nici el și nici Kija, urlând în vreo parte a acestei nebunii, nu-l întâlniseră pe Mavos Hicklebery. Ei nu l-au văzut, buimac, în fața casei în flăcări, ținându-și mereu palma rănită și ridicându-și ochii îngroziți la apariția subită a cirezii. Ei nu-l văzuseră defel în mijlocul oamenilor săi, care fugeau în toate părțile, în timp ce el singur, năuc și neîncrezător, făcea câțiva pași nesiguri. Apoi l-a scuturat în întregime un tremurat, buzele murmurându-i niște cuvinte

greu de neînțelese...

— Cireada mea...

Vacile lui Sam Blooden!

Ele soseau. Ele se rostogoleau, cu boturile și coarneau transformate în mașini de ucis, pe pământul zguduit de copitele neîndurătoare. Ele erau aici, înfricoșătoare în lumina incendiului.

— Cireada mea! urla Mavos Hicklebery.

L-a înecat pe jumătate o pală de fum acru. A alergat înaintea hoardei cu brațele larg deschise, ca și cum ar fi vrut să oprească el singur dezastrul!

— Cireada mea!

Și nimeni nu-l auzea, nici nu-i vedea! Nu se mai afla nimeni!

Timp de o secundă el a rămas astfel, în picioare, cu brațele îndepărtate, în calea avalanșei. Urla. Dar nimeni nu era acolo ca să-l vadă. Și animalele se apropiau!...

A fost nevoie de mai mult de o oră, de eforturi pentru a opri cireada furioasă. Ea și-a mai continuat goana pe câteva mile, pătrunzând adânc spre sud printre câmpurile de porumb. Și perdelele succesive de pini piperniciți nu însemnau nimic pentru această avalanșă, nici pârâiașele ce curgeau în lungi panglici argintii.

Dylan și Kija urmau cireada în galop. Ei nu-și adresaseră nici un cuvânt de multă vreme. Era încă prea devreme și le stăruiau prea multe vedenii de infern în adâncul ochilor. Înaintau, cu fălcile încleștate, cu privirea neîmblânzită îndreptată spre spinările ondulatorii. În liniște, fără a striga, fără nici măcar a încerca să oprească această calcadă. Nu puteau nimic, decât să aștepte. Nici măcar nu se priveau. Cu totul din întâmplare, dintr-o aruncătură de ochi, Dylan a remarcat că tovarășul său își pierduse pălăria.

În sfârșit, cireada a părut că se calmează. Mugetele deveneau mai puțin puternice și se atenuau progresiv, pentru a nu se auzi în cele din urmă decât vreo câteva. Fuga se încetinea și ea. Cireada a mai înaintat pe o distanță de încă o milă, după care s-a oprit singură.

Câmpia s-a liniștit acum. Spre răsărit stelele se stingeau

una câte una, în speranța vagă că vor apărea zorile.

Animalele au început să meargă la pas. S-au orânduit încet sub copacii unui râu și au băut.

Mereu tăcuți, Dylan și Kija au lăsat vitele în pace să-și potolească setea. Ei au început apoi să înconjoare cireada printr-o mișcare continuă și regulată, care trebuia să o liniștească pe deplin, cu taurii conducători pierduți în centrul mulțimii de animale.

De îndată ce s-a terminat această treabă, orizontul îndepărtat s-a colorat în roșu.

Atunci, Dylan a coborât de pe cal, i-a pus piedica și l-a lăsat sub arbori. Deasupra cursului de apă plutea un abur domol.

Ei s-au privit. Multă vreme, fără a vorbi, fără a ști ce se cuvenea să spună ca să înceapă. Erau negri și jilavi. La tâmpilele lui Dylan mai stăruia o durere surdă.

El a spus:

— Ți-ai pierdut pălăria.

Pe chipul lui Kija se citea mirarea. A verificat cu mâna. Prin mișcarea sa, a lăsat impresia că-și pune în ordine chica roșcată.

— Da, așa este, a confirmat el.

Și privirea i-a întâlnit-o pe cea a lui Dylan.

— Cred că am să dorm, a spus el. A dormi este un lucru minunat.

Dylan a confirmat din cap. Simțea că-i vină să râdă, simțea o uriașă dorință de a râde, care-l copleșea ca un talaz.

S-a ridicat și a făcut câțiva pași, pentru a se așeza în cele din urmă pe malul râului. Iarba era răcoroasă. Vegetația se înșira în fâșii lungi de-a lungul malului. A luat un pumn de pietriș, pe care l-a cercetat cu grijă înainte de a-l arunca în curent. Câteodată animalele răgeau.

După ce-și împiedicase propriul cal, Kija s-a apropiat. S-a așezat și el pe mal. Privea pietricelele ce formau mici pete în curent. Apoi când mâna lui Dylan a fost goală și pentru a-l împiedica să ia un alt pumn de pietriș, a spus:

— În legătură cu... cu cât mi-ai plătit calul?

Avea aerul extrem de preocupat de această importantă chestiune. O secundă după aceasta, au izbucnit amândoi în râs...

*

Soarele trimitea de pe culmi raze lungi de pulbere strălucitoare. El presăra aur pe mușchii palizi și pe lianele umede, părând să se semene totul cu o superbă forfotă de plante din pietre prețioase. Cine se găsea în orice loc al pistei întâlnea soarele acolo, strălucitor și prietenos, în lumina vapoasă, prin care insectele își trasau drumuri sclipitoare.

Un fantastic tărașoi necăjea ramurile. Păsările gălăgioase sau grave, cu penajul cel mai variat pe care li-l dăduseră mii de palete ale unor mii de pictori, cântau, străbătând cu țipetele lor delirante această atmosferă veselă.

Și sub soare, pe întinderea câmpurilor, se dea pe alocurea spinarea vreunui cal. Câmpurile, erau lipsite de prășitori la vedere, iar când se lăsa umbra serii, negrii cântau. Câmpurile de porumb și tutun. Câmpurile pentru care omul cântă și pe care trudește din greu; câmpurile bogate, lungi, uriașe, fără început și fără sfârșit, firi naștere, nici moarte, câmpurile în fâșii lungi și încurcate, pe care încolțesc semințele și crește bumbacul..

Soarele Louisianei, sub care un mulatru își cântă teribila sa oboasă, ce nu-l împiedică să mângâie un banjo vrăjit în noapte. Însă în acest moment, soarele este destul de puternic, încât mulatru nu știe nimic de noapte. A uitat-o.

Soarele era pretutindeni. Pe pista care pătrundea în pădure, pe cortegiul de spinări scobite ce se clătinau și mergeau într-o cireada foarte ascultătoare.

Și soarele încă arunca umbre mișcătoare pe chipurile celor doi oameni care urmau cireada zguduitoare.

Nu spuneau nimic, o urmau încet. Mâinile lor țineau moleșite frâiele lăsate în jos. Pasul cailor le imprima busturilor lor o continuă balansare. Cel cu fața aspră, presărată cu o barbă roșatică, cu părul de foc, ca o perie, atrăgea atenția. El era cu capul descoperit.

Celălalt, era bizar îmbrăcat în piele și vesta sa indiană, cu

franjuri lungi, ce se agitau în lungul cusăturilor, era pătată de sudoare pe spate. Și el avea de asemenea chipul grav și aspru, cu trăsături întunecate ca pământul ars. În ochii săi dansau reflexe apoase. La fel, barba îi era aspră, însă neagră: ea se aseamăna cu o scoarță de stejar bătrân. Părul negru ca smoala îi cădea în şuvițe rebele pe urechi și pe ceafa suplă de cal sălbatic. Pomeții obrazului, strălucind la soare, îi erau crestați de încrețituri.

Cei doi oameni urmau îndeaproape cireada de vite.

Cu câteva clipe înainte de a pătrunde în răcoarea pădurii verzi, un pic după ce lucrătorii de pe câmpuri i-au salutat agitându-și pălăriile, cel cu părul roșu s-a apropiat de tovarășul său. El a zâmbit. N-a făcut altceva decât să surâdă și a spus:

— Hei, Dylan!

Celălalt a surâs la rîndul său:

— Hei, Kija!

Acestea erau numele lor.

Apoi primul a făcut o strâmbătură caraghioasă și, reținându-și respirația, cu capul aplecat pe o parte. A prins o muscă ce descria cercuri sâcâitoare în jurul capului său și a zis:

— Trebuie să dăm de vreun oraș la capătul acestei piste. Nu prea departe de aici.

— Hu-hu, a făcut celălalt.

— Părerea mea este că trebuie să încercăm să vindem acolo vacile. Sam le vindea și el adesea pe acolo.

— Hu-hu.

— *OK!* a spus omul cu părul roșu.

Au lăsat apoi să urmeze un pic de liniște.

— Și după asta ce urmează? a întrebat omul cu părul roșu?

— După?

Cel ce avea trăsături de metis și ochii destul de albicioși, a ridicat glumeț din umeri:

— Te-am întâlnit cu mult timp în urmă, a spus el. De foarte mult timp. Știi că eu cobor spre sud.

— Ce ai de gând să faci acolo?

Metisul și-a privit tovarășul și a spus:

— Mi-ar lua multă vreme să-ți povestesc asta.

— Vom vinde mai întâi animalele.

— OK. Vom vinde animalele *tale*. Și apoi îți voi spune.

Timpul este lung pe pistă.

El afirmase asta.

Dar acum știa că era greșit ceea ce spusese legătura cu timpul pe pistă. Știa perfect că în compania lui Kija, timpul nu va fi niciodată lung. N-avea importanță pe care pistă. Pe cea din sud, sau din vestul îndepărtat, niciodată timpul va fi o sursă de îngrijorare.

*

O dimineață, o dimineață ca toate altele și oamenii s-au sculat. Soarele era roșu ca în fiecare dimineață. Cocoșii cântaseră înainte de a apare zorii, cum o fac de obicei.

O dimineață ca toate celelalte.

Oamenii s-au sculat, bărbații, femeile și copiii. Copiii aveau înfățișarea bosumflată și le-ar fi plăcut mult să mai trândăvească puțin.

Femeile s-au apucat imediat de treabă, aruncând cenușa veche din focurile stinse. Posaci, bărbații s-au îndreptat pașii spre ușă și au privit fanfarele soarelui ce la marea paradă care încălzea vârful nasului și lumina arăturile.

Era o dimineață și oamenii au ieșit.

Pe la mijlocul dimineții a sosit un bărbat. A venit pe drumul dinspre răsărit, într-o trăsurică mică și ușoară, trasă de un cal murg. Și-a oprit trăsura în fața hotelului și a coborât. Îmbrăcămintea îi era acoperită de praf; purta o pălărie de paie, de plantator. Însă el nu era un plantator.

Oamenii erau acolo, adunați în fața hotelului. Li se spusese să o facă. Veniseră mai întâi câte unul, timizi, apoi în grupuri și în masă. Tonul discuțiilor lor n-a întârziat deloc să vibreze cu o siguranță tot mai mare.

Veniseră în îmbrăcămintea de lucru, toți la fel. Femeile erau și ele, cu copiii jucăuși. Nu știau nimic, într-adevăr, li se spusese că veniseră doi oameni, apoi plecaseră. Câte unii îi văzuseră. Câte unii erau acolo când polițistul Vernes îi expulzase din oraș pe cei doi oameni. Și apoi, a doua zi, li

s-a spus că cireada lui Hicklebery fusese condusă într-un mod diabolic. Li s-a zis că în timpul nopții se produsese o catastrofă, că lanurile erau cu semănăturile distruse, iar casa lui Hicklebery se transformase în cenușă. Se spunea că pierise. Câte unii au făcut de îndată legătură între cele două evenimente. Unii găseau ciudată această catastrofă, ce coincidea cu plecarea celor doi oameni. Ei o spuneau cu voce tare. Pe durata unei zile întregi au vorbit de prinderea acestor oameni din afara legii... dar nici unul singur n-a avut măcar curiozitatea de a merge să vadă ceva mai încolo urmele animalelor...

Bing îi asculta distrat, fără a înceta să-și manevreze foalele. Jack Monolyo, care de obicei stătea așezat pe pământ în fața barăcii fierăriei, nu se vedea. Pur și simplu, veniseră doi oameni și cea mai mare parte a celor din Sanwooten nu le văzuseră defel chipul.

În ziua aceea, micul om cu haine prăfuite a urcat pe peronul hotelului. El a spus că-i era sete, că venise de la New Orleans și că drumul fusese foarte lung. El și-a potolit setea. Timp de câteva minute a povestit prin câte trecuse și că părea să-i facă bine să fie ascultat. În sfârșit, a spus că-i era foame.

Și a mâncat.

Oamenii erau masați în fața hotelului.

Un pic mai târziu, micul om cu costumul prăfuit a părăsit hotelul. I s-au instalat o masă și un scaun în stradă, pe pista aceea cu urme de roți, a dracului de adânci. El a socotit că soarele nu-i făcea deloc bine; atunci i s-a găsit un loc umbros, alături, între hotel și baraca potcovăriei.

Omulețul s-a instalat și și-a pus lornionul pe nas. Apoi, a început să vândă parcele de pământ.

Și oamenii erau acolo, grupați, masați într-o mulțime enormă. Ochii lor străluceau. Și femeile încercau să-și țină liniștiți copiii, care cu toate acestea, erau un pic cam plictisiți.

Oamenii înaintau, ridicându-și degetul. Ajungeau în fața mesei și se aplecau. Își rosteau tare numele și semnau. Cei ce nu știau carte, trăgeau o cruciuliță.

Apoi plecau, împreună cu soția lor și cu copiii săltăreți. Aveau ochii ciudat de luminoși când își zăreau hârtia prinsă delicat între degete, ca să nu se murdărească.

Pe fruntea lui Jack Monolyo sudoarea se scurgea în picături regulate. Ele curgeau gâdilicios până la vârful nasului. Jack se ridica și se ștergea de sudoare. Pe ogorul învecinat omul care împingea la plug îi adresa câte o vorbă de duh în legătură cu căldura și el răspundea cu un zâmbet.

Coada sapei i se încălzise în palme, lăsându-i urme roșiatice și netede. Vechile umflături și crăpături din palme îi lăsaseră urme rotunde de piele cenușie. Un moment, Jack Monolyo a rămas sprijinit pe unealtă, timp necesar ca să-și îndrepte spatele. Sudoarea îi curgea în lungul tâmpelor. Ea îi lăsa pe spate și pe subsuoara cămășii urme largi și cafenii.

Jack și-a scos pălăria de paie și și-a frecat cu înverșunare craniul; apoi și-a pus la loc pălăria, trăgând-o pe ceafă. A privii câți măracini mai avea de smuls și la ce lăsase de-acum în urma lui. Era satisfăcut.

Mucosul lui de copil se juca la vreo douăzeci de pași, ghemuit, îmbrăcat cu niște simpli chiloți de postav și cu picioarele goale. Avea spatele mult mai bronzat decât cel a unui mulatru. Pălăria deformată îi cădea până peste ochi.

Jack Monolyo a surâs. El a privit copilul, care lăsa câte o rămurică pe apa în șanțul de irigație.

Omul de pe câmpul vecin revenea în urma calului obosit, tăind o nouă brazdă. Jack a scuipat în palmele fierbinți, a apucat din nou sapa și a hotărât să termine mai repede cu acești măracini afurisiți.

El își spunea că magnoliile aveau să înflorească în curând, că anul va fi excelent, atât pentru porumb, cât și pentru bumbac...

SFÂRȘIT

CUPRINS

CAP. I METISUL.....	3
CAP. II DISTINSUL MISTER HICKLEBERY.....	14
CAP. III CIREADA RĂZBUNĂTOARE.....	24
CAP. IV FLĂCĂRI ȘI CENUȘĂ.....	40
CAP. V AU PLECAT DOI OAMENI.....	55
CUPRINS.....	67

AVENTURA
CALATORII SI AVENTURI

TITLURI APARUTE :

Nr. 21. Insula visată, de Raoul Chapelain

Nr. 22. Copilul junglei, de Brthet Elie

Nr. 23. Dona Lucia, de Morris West

Nr. 24. Legea pistolului, de Pierre Pelot

ÎN NUMĂRUL URMĂTOR :

AVENTURA
CALATORII SI AVENTURI

HEINZ KONSALIK

**IUBIRE SUB
PALMIERI**

De treisprezece ani își reluate de la capăt viața și iubirea Werner Backer pe insula Victoria, un petec de pământ pierdut în mările sudului.

Dar, vai ! el și soția sa Ana nu aveau să-i lase moștenire fiului lor Paul acest paradis, smuls de ei mării, soarelui și vântului. Zeii și natura se uniseră pentru a distruge opera omului : în timp ce Werner risca să fie masacrat de către indigenii fanatici, soția era surprinsă de un uragan devastator. Totuși, un nou pământ apărut din valuri și o fată frumoasă i-au redat fiului lor gustul de a lupta...